

ZİNDANLARDA YENİ YASAKLAR

Her gün yeni bir yasaklama, baskı ve keyfi uygulamalarla gündeme gelen cezaevleri, bu defa da yayınlara fiili bir yasaklama getirdi. Tekirdağ, Kandıra ve Sincan F tipi cezaevleri ile Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nde tutsaklara görüşülerinin getirdiği gazete ve dergiler alınmamaya başlandı ve posta ile gönderilenlerin de bundan sonra alınmayacağı söylendi. Tutsaklar takip etmek istedikleri yayınları gazete bayilerinden alırdıkları. Gerekçe, Adalet Bakanlığının yeni

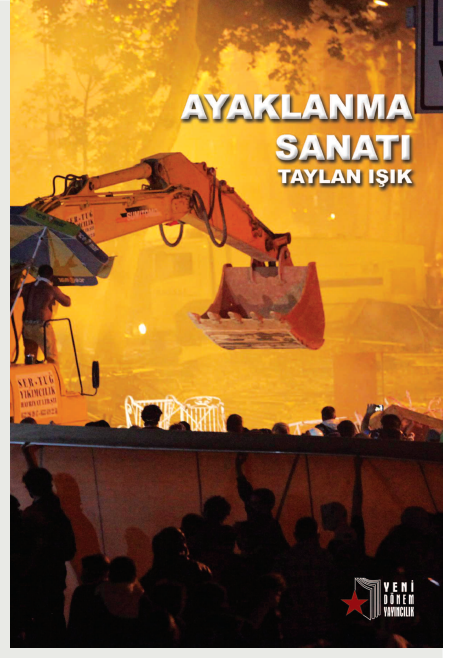
bir genelgesi. Avukatlar ise, yasağa gerekçe yapılan genelgeye henüz ulaşamadılar.

F tiplerine geçiş sürecinde ilk yıllarda uygulanan bu yöntemle tutsaklar, ancak dağıtım şirketine verilen yayınları alabiliyor, bunun dışında hiç bir yayına ulaşamıyorlardı.

Dağıtım şirketlerinin tekelleşmesi ve ücretlerini artırmaması, onlarca sosyalist yayının genel dağıtımına verilememesini getiriyor ve sosyalist yayımlar, dağıtım kendi olanaklarıyla sağlamak zorunda kalıyorlar. Bu, cezaevlerindeki tutsakların burjuva gazeteler dışında hiç bir yayın organına ulaşamayacak-

ları, dışardaki dünya ile sadece devletin istediği şekilde ve devletin istediği kadar haberdar olabilecekleri anlamına geliyor.

"Dışarı ile içerisi"nin bağlantısını kesmek, burjuvazi açısından "varlık yokluk" savaşı. Geçmişte "içeriye denetim altına almadan dışarıyı kontrol edemeyiz" diyerek devrimci tutsakları beton duvarlara, demir parmaklıklara mahkum etmek isteyen devlet, tutsakları bu şekilde de teslim almayınca, her çeşit saldırıyı deniyor. Bu saldırı da bedenleri içeride olsa bile akılları-umutları dışarıda olan özgür tutsakları teslim alamayacaktır.

Ayaklanma Sanatı Kitabımız Çıktı

Kitapevlerinden ve yayınevimizden isteyebilirsiniz.

www.mucadelebirligi.com
facebook.com/mbirligi
mucadelebirligi@gmail.com
Sofular Cad. No: 8/3
Fatih - İSTANBUL
0 (212) 533 32 57

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 26 Kasım - 10 Aralık 2014 / S 272 / 1 TL

İSYAN DALGASI AMERİKA'DA!

Occupy hareketi... Ferguson ve sonrası... ABD ayaklanmaları sarsılıyor. Resimdeki pankart, "Çalınan Hayatlar" diyor ve "kol-luk güçleri tarafından öldürülen-ler" in listesinden oluşuyor...

Ağustos ayında gencecik bir çocuğun, hem de silahsız ve elleri havadayken, polis tarafından kurşunlanarak öldürülmesi bir ayaklanmalar dalgasını ateşlemişti. Öldürülen genç, siyahtı. "Suçu" da buydu zaten! Sıkça tanık olu-

nan ırkçı cinayetlerden biriydi bu da. Ama bu cinayete tepki her zamanki gibi olmadı. Bardağı taşıran damlaydı bu. Bir "genel bahane" idi. Pek çok kente yayıldı ayaklanma ve gösteriler.

Devamı Sayfa 3'te

Evlatları Deniz'in Annesini Uğurluyor

"Mukaddes ana devrimin anası sen rahat uyu huzur içinde yat. Sen bize Deniz yoldaşı, devrimin önderi Deniz yoldaşı verdin. Biz işçi sınıfı olarak seni şükran, minnet ve saygıyla ana-cağız. İşçi sınıfı seni

unutmayacak. Deniz'in çıktığı devrim yolunda yürüyeceğiz. İşçi sınıfı olarak zafer bizim olacak. Sen rahat uyu Mukaddes ana. Oğlun seni bekliyor. Oğulların ve kızların seni zafer şarkılarıyla uğurluyor"

3

"Tiyatro Simurg"
Ah! Şu Tershaneler
Yazan & Yöneten
Mehmet Esatoğlu
Konuk Şair
Ruhan Mavruk
Gazi Ekin Sanat Ve
Halk Kütüphanesi
Adres: 75. Yıl Mahallesi
1341 Nolu Sok. No: 47/B
Sultangazi/İst
Tel: 0(212) 419 68 51
18:00
6 Aralık
Cumartesi

HALKLAR SOKAKTA BİRLEŞİYOR
AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ
Sargazi
KADER DEĞİL
CİNAYET
KAZA DEĞİL
KATLIAM
30 KASIM PAZAR
18:00
NURETTİN GÜLEÇ
EMİNE EZGİ
DEVİMİN TİYATRO
Etkinlik Adres
Kızılderene Köy Derneği Demokrasi Caddesi
Yıldırımalar Düğün Salonu Üstü

>>Editör...

Durduramıyorsan Ehilleştir

ABD uçaklarının Kobene'de IŞİD mevzilerini bombalaması ve Pentagon'un YPG ile koordinasyon halinde olduklarını açıklamasıyla, Rojava ulusal hareketinin bugüne kadar izlediği "3. Yol"un sonuna ilk geldiği sıkça sorulmaya başlandı. Konunun ilk elden muhatapları şu ana dek net bir açıklama yapmadıkları için, durumu kimi arzu ve planlar dışında tümüyle nesnel ölçülerle değerlendirmekten başka yapılacak bir şey yok.

Komünistler açısından, sürediden dışı dış bir savaşa dair bir şeyler söyleminin can alıcı yanı, soğukkanlı olabilmektir. Her gün değişebilen güç ve dengelerle yürütülen bir savaşta, alandaki aktörleri salt kimlikleriyle değil, ama bunun yanında güçleri, kapasiteleri, hedef ve amaçlarıyla beraber değerlendirebilmek ve gelip geçici durumların kalıcı sonuçlarına odaklanabilmek için, biraz sabır ve çokça sabır gerekir. Ancak bu yöntemi izlediyssek, savaşın dönüklen kanına hakkını vermiş oluruz. Aynı zamanda onları bekleyen tehditleri eleştirel bir gözle saptama imkanı bulabiliriz.

Devamı 3

Utkun Olmak
Mümkün

C.Dağlı

2

7-8 Ekim Ayaklanması
ve Bazı Sonuçları

Özgür Güven

4

Son Gelişmelere Dair

5

Parti Her Yere

Umut Güneş

7

UTKUN OLMAK MÜMKÜN

C. Dağlı

Başyazı

Devrimci Kavga Yarım Yüzyıldır Sürüyor
Tarihin itici gücü olan sınıf çatışması, bizde son yarım yüzyıl içinde, tüm şiddetle yaşandı. Bu, tüm toplumu altüst eden bir çatışmadır. Bu dönem ancak sert toplumsal karşıtlıklar ve yoğun toplumsal çatışmalar temelinde kavranabilir.

Egemen sınıfa karşı mücadele verenler, içinde buldukları durum ve koşullardan hareket ettiler. Gerçek durum derinlikli olarak kavranmalıdır. Bütün bu dönem boyunca politik koşullar son derece serttir. Politik baskı, sert politik koşullar çeşitli biçim ve yollarla yumuşatılarak ele alınmalıdır. Politik koşulları tüm sertliği içinde vermek, komünistlerin, emekçi kitlelerin verdiği mücadelenin devrimci niteliğini daha iyi anlamamızı sağlar.

Sınıf kavgasının, devrimci kavgaının yoğunluğu yarım yüzyılı doldurur. Büyük mücadele yaşamın her alanında sürdü ve kendisini çeşitli biçimlerde ifade etti: Teorik, pratik olarak, estetik, sanat, politik... Kapsıma her alanda, her biçim içinde sert ve keskin çizgide devam etmiştir.

Yarım yüzyıl boyunca bu topraklarda, işçilerin, emekçi kitlelerin, komünistlerin ortaya koyduğu devrimci enerjiyi, devrimci yaratıcılığı ve girişim yeteneği ile devrimci atılabilirliği kaç ülke gösterebildi. Devrimci güçlerin gösterdiği bu özellikler devrime büyük bir hız kazandırmıştır. Devrimci kitleler, komünistler yıllarca bir fırtına gibi estiler burjuva düzenin üstünde. Mücadele hep canlılığını korumuştur.

Sınıf çatışması, sınıf güçleri arasındaki gerçek ilişkiler kendini şu şekilde somutlamıştır: Kapitalistlerin işçi kitleleri karşısında bir blok olarak davrandığı her yerde, işçiler de kendi içinde birleşmiş, dayanışmış ve kenetlenmiş olarak ortaya çıkmıştır. Denebilir ki, bu dönemde, işçi sınıfı, kendinden sınıf olarak değil, kendisi için sınıf olarak davranmıştır. Gerçek bir işçi hareketi bu süreçte şekillenmiştir. İşçilerin yoğun devrimci kavgası ve sınıf kavgasının yüksekliği, emekçi halk kitlelerini de etkilemiş ve kendi yanına çekerek, tüm emekçilerin, kendilerini ezen ve sömüren aynı güce karşı ortak hareket etmesini sağlamıştır.

Dünyayı değiştirmede belirleyici olan, devrimci pratiktir. Bunun yanında, ideolojinin, bilincin etkinliğinin de toplumu dönüştürmede, sınıf kavgası üzerinde değiştirici etkisi var. Sınıf mücadelesinin son yarım yüzyılı, ideolojik mücadele, bilinç etkinlik yönünden de çok etkili ve yoğun-yüklü geçti. Çok sayıda insan Marksizm-Leninizmden etkilendi. Edindiği yeni dünya görüşüyle, dünyaya, çevresine ve olaylara bakışı değişti. Denebilir ki, milyonlarca insan bu süreçte büyük bir değişim geçirdi, dönüşüme uğradı.

Devrimci görüşler, kitlelerin içinde ne kadar yaygın, devrimci görevler de o kadar rahat olarak yerine getirilir. Sosyalizm anlayışı, devrimci fikirler, on yıllarca süren ve büyük çaba gerektiren bir çalışmayla kitlelere götürüldü. Her devrimcinin, her komünistin bu yöndeki çabaları kendi etkisini göstermiş, sonuçta geniş kitleler ilerici, devrimci görüşlere kazanılmıştır. Bugün hemen hemen her kentte önemli bir devrimci güç oluşmuştur.

Yarım yüzyıl süren devrimci sınıf mücadelesi ve örgütlü devrimci savaşım, devrimin ön koşullarını yarattı. Devrim, yaratılan devrimci değerleri, mücadele deneyimlerini ve birikimini kendine dayanak yaparak ilerliyor.

Bir toplumun, yerini yeni bir topluma bırakması, doğal tarihi bir süreçtir. Fakat bu, yeni bir topluma, sınıf mücadelesi olmadan, kendiliğinden varılacağı anlamına gelmez. Yeni topluma mücadeleyle, eski toplumu alt üst eden doğrudan eylemlerle, bilinçli ve örgütlü bir kavga ile devrimci irade gösterilmiştir. Şimdi, bu büyük kavgayı daha ileri götürmenin ve devrim yürüyüşünün sonucuna vardırmanın zamanı.

Bütün bu yıllar boyunca, işçilerin en ileri, en tutarlı ve en mücadeleci kesimleri, öncü durumda olanlar, tarihi devrimci görevlerinin bilinciyle hareket etti, hareketin her aşamasında devrimin çıkarlarını savundu, görevlerine uygun davrandı ve devrim için dövüştü. Onlar, emekçi halk kitlelerini, ezilen ve sömürülenleri bu bilinçle devrimci eylemlere çağırıyorlar; geniş yığınları dünyayı değiştirme hedefiyle ayağa kaldırdılar.

Türkiye tekelci kapitalizmine, düzenin kaptan köşkünde oturanların egemenliğine karşı başlayan başkaldırı, aynı zamanda emperyalist-kapitalist dünya sistemine karşı gelişen bir başkaldırıdır. İşçi sınıfının ve emekçi yığınların başkaldırısı, zorunlu olarak kapitalist sisteme karşı gelişir. Her ülkede kendini bağımsız olarak gösteren işçi hareketi, kapitalist dünyayı karşısına alarak ilerler. Her işçi hareketi, proletaryanın evrensel kurtuluş kavgasının görevlerini üstlenir. Bu topraklarda, yarım yüzyıllık büyük devrimci kavgayla, Türkiye ve Kürdistan proletaryası, işçi sınıfının büyük kurtuluş kavgasında yerini almıştır.

Bugünkü toplumsal düzenle girdiğimiz çatışma, bu toplumun çürüdüğünü ve yerini daha ileri bir topluma bırakacağı ve bırakmak zorunda olduğunu gösterir. Bugünkü ilişkilerin yerini daha yüksek ve yetkin insan ilişkileri alacaktır.

Buraya devrimle varılacaktır. Devrim, yarım yüzyıllık devrimci kavga gelişiyor, güçleniyor ve büyüyor.

Bariş Kaya'ya Yeniden Sürgün İşkencesi

Merhaba Dostlar,
Yoldaşlar,
Sizlere tutukluğumun 5. hapisanesinden yazıyorum. Amed'de başlayan tutukluğum Urfa, Mardin, Tekirdağ ve nihayet Kocaeli hapisanesinde devam ediyor. Herhalde çok tutsağa "nasip" olmayacak kadar sürgünlerle geçti tutukluğum. Ne de olsa belki de dünyanın hiçbir yerinde olmayan uzun ve sert geçen iç savaşın yaşandığı topraklardayız. Zindanlar da bu iç savaşın, bu yoğunlaşmış

devrim sürecinin bir cephesi.

Yaklaşık bir yıl önce 54 arkadaşla bir gece vakti apar topar Mardin Zindanından Tekirdağ Hapishanesi'ne sürgün edilmiştik. Bu zahmetli yolculuğu yine bu sayfalardan okumuştunuz. Bir yılın sonunda Kocaeli Üniversitesi öğrenciliğimden dolayı Kandıra 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildim. Devrimci kişiliğime, insan onuruma bir saldırı olan "çıplak arama" dayatıldı. Bir devrimci olarak, dahası bir insan olarak bu "onursuz arama"nın bizce kabul edilemezliği aşikardır. Bunu açık bir şekilde anlatmama rağmen bu saldırı gayet merkezi planlandığından 3-4 gardiyan tarafından zorla yerlerde sürüklenerek soyunduruldu. Daha sonra giyinmem istendi. "Bu yapılanın gayri hukuki ve gayri insani oldu-

ğunu zorla yerlerde sürükleyerek çıkarılan bir şeyi gönlü giymeyeceğimi, her nereye gideceksem böyle götürülmem gerektiğini" belirttim. Bana verilen cevap amacı ele veriyor. "Seni böyle kameraların önüne çıkaramayız." Her yeri hatta tutsakların yaşam alanı, iki adamlık hücreleri bile donatan kameralar, her şeyi çekebilir ama işkenceyi çekemez, öyle mi? "Giyinmeyeceğim" cevabı alınca yaklaşık 3-4 saat boş ve soğuk bir odada çıplak bekletildim. Tabi her on dakikada bir ikna çabalarıyla.

Bu ara onların "karantina odası" bizlerin de "sünnerli oda" diye tabir ettiği odayla bile tehdit edildim. Ama kameralar göreceğinden oraya bile götürülmedim. 3-4 saat sonunda yine zorla aynı kişilerce yerlerde sürüklenerek giydirildim.

Dosyamda olmasına rağmen "parmak izi" alınmak istendi. "Dosyamda parmak izim var vermeyeceğim" dememe rağmen yine aynı ekip aynı tarzda zorla parmak izi aldılar. Daha sonra bir gün "tecrit" odasında, iki gün revir yatahanesinde tek başıma bekletildim. İdareyle görüşmem de "Daha önceden tanıdığım arkadaşlarımla kalma isteğimi, bunun önünde hiçbir engel olmadığını, aynı zamanda TKEP/L dava hükümlüsü olduğumu" belirtmeme rağmen boş bir hücreye, hiçbir gerekçe gösterilmeden tek başıma konuldum. Dört gün boyunca boş bir hücrede her türlü insani temel ihtiyaçlardan yoksun ve tecrit edildim. Yoğun çabalar sonucu, hiçbir hukuki dayanağı olmayan bu tutum boş çıkarıldı ve arkadaşlarımla yanına geçtim. Bu saldırılar dışarıda

yaşanan devrimci durumdan bağımsız değildir. Burjuvazi -özellikle F Tipi- hapishanelerde işçi sınıfı ve emekçi halkları iç savaşta maddi ve moral üstünlüğünü içeride devrimci tutsaklara saldıracak, onları teslim almaya çalışarak ele geçirmek istiyor. Bütün bu saldırıların "basit bir yönetmelikten kaynaklandığını" kim iddia edebilir ki! Bu sorun yönetmelik, yasa, anayasa sorunu değil, zindanlar sorunu bir devrim sorunudur. Bu nedenle esas hedef zindanların yıkılıp, tutsakların özgürleşmesi" olmalıdır.

Bu düşüncelerle, çalışmalarımızda başarılar diliyoruz, hepinizi hasretle kucaklayarak vedalaşıyoruz.

**Umutla!..
Zafere Kadar Daima!..
Kandıra Zindanından**

Mücadele Birliği Platformu temsilcilerinden Ali Ekber Sever'in tutuklu yargılandığı Gezi Ayaklanması davası 3 Mart 2015 tarihine ertelendi.

Bir buçuk yılı aşkın süredir Gezi Ayaklanması'na katılmaktan dolayı hakkında örgüt üyeliği iddiasıyla dava açılan ve halen tutuklu bulunan Seven'in ilk duruşması, İstanbul 20. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Ali Ekber Sever hakkında Gezi Ayaklanması'na katılmak, Deniz Gezmiş resimli bayrak taşıyıp önlük giymek, çeşitli işçi eylemlerine ve 6 Mayıs'ta Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anma mitingine ve Mücadele Birliği Platformu tarafından düzenlenen eylemlere katılmaktan dolayı örgüt üyesi olmak iddiasıyla dava açılmıştı.

İstanbul 20. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada örgüt üyeliği iddiasıyla yargılanan Sever'in duruşmasına Mücadele Birliği Platformu üyeleri de katıldı. Savcılık Sever'in örgüt üyesi olduğu iddiasını ise Gezi Ayaklanması'nda eylemlere katılmış olması ve baret takıyor olması, Deniz Gezmiş'in resminin bulunduğu bayrak taşıması, önlük giymesi, Mücadele Birliği Platformu'nun yayınladığı gazete ve internet sitesinde de buna ilişkin haberlerin yer alıyor olmasına dayandırdı.

Ali Ekber Sever, iddianamede bahsi geçen tüm eylemlere katıldığını belirterek başladığı ifadesinde Deniz Gezmiş'in resmi-

nin bulunduğu bayrağı gururla taşıdığını ve önlüğü de gururla giydiğini söyledi. 6 Mayıs 1972'de idam edilen THKO savaşçılarından Deniz Gezmiş'in anıldığı mitingde de gururla katıldığını ve mitingde katılmakla kalmayıp organizasyonunda da görev aldığını söyledi. Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının isimlerinin yıllardır çocuklara verildiğini, kurum, kuruluş ve kişilerin evlerinde Deniz Gezmiş posterlerinin asılı olduğunu ve pek çok yerde resminin kullanıldığını belirterek "Bütün bunlar bir yana belediyelere ait parklarda Deniz Gezmiş heykelleri dikildi, parklara, sokaklara Deniz Gezmiş ismi verilerek resimleri konuldu. O zaman belediyeler de yasadışı örgüt mü?" sorusunu sordu.

Diğer eylemlere de katıldığını, bunların kimisinde de basın açıklaması ya da konuşmacı kimisinin ise düzenleyicilerinden birisi olduğunu belirten Ali Ekber Sever, Gezi Ayaklanması'na katıldığı sırada başında kask

olmasını ise "Gezi Ayaklanması halkın büyük kitleler halinde hükümete ve kapitalist sistemin sömürü ve dayatmalarına bir tepki olarak ortaya çıktığını, kendisinin de bir işçi olarak bu eylemlere katıldığını başında baret olmasının nedeninin ise 31 Mayıs günü polis şiddetli gaz bombalı saldırıları sırasında gaz fişegiyle başından ve ayağından yaralandığını ve doğal olarak sonraki günlerde kendisini koruyabilmek için baret taktığını" söyledi. Mücadele Birliği Gazetesi ve Mücadele Birliği sitesinde yer alan haberlerin örgüt üyesi olduğuna kanıt gibi gösteriliyor olmasına ise "Yasal bir gazete olan ve kitapçılardan rahatlıkla alınabilen Mücadele Birliği'nin ve resmi sitesinin yasadışılıkla suçlanamayacağını belirterek tahliyesini talep etti.

Sever'in ifadesini vermesinin ardından Av. Sevinç Sarıkaya savunmayı yaparak Sever'in tahliyesini istedi. Duruşma 3 Mart 2015 tarihine ertelendi.

Bir Gezi Davası, Yargılanan Avukatlar ve "Eril Dil"

Gezi ayaklanması sırasında gözaltındaki müvekkilleri ile görüşmek ve yemek vermek isterken darp edilen ÇHD'li avukatların yargılandığı duruşma 18 Kasım sabahı Çağlayan Adliyesi'nde başladı.

6 Temmuz 2013 günü Gezi eylemlerinde Taksim'den gözaltına alınarak 8 Temmuz günü tutuklanan müvekkilleri ile görüşmek ve açık grevinde oldukları için onlara Metris Cezaevi'ne götürülmeden önce yiyecek vermek isteyen avukatlar Sevinç Sarıkaya, Elif Çalışkan ve Tolga Çakır Çağlayan Adliyesi'nde nezaret önünde çevik kuvvet tarafından darp edilmişti. Yaşadıkları bu saldırının ardından darp rapor olarak suç duyurusunda bulunan avukatlar için dava açılmadığı gibi, avukatlara "görevli memura görevini yaptırmamak" suçundan dava açıldı. İlk duruşma 18 Kasım günü Çağlayan Adliyesi'nde görüldü.

Sabah 09.40'ta başlayan duruşmada müştekiler ve tanıklar gelmemişti. Sanık avukatlar ve onları savunmaya, meslektaşlarına destek olmaya gelen onlarca avukat duruşma salonunda yerini almıştı. Avukatlarının yanında olmak isteyen devrimciler de salonda idi.

Mahkeme heyeti salonunda yerini aldığı yargılanan meslektaşlarını savunan avukatlar adına Av. Ömer Kavilli söz aldı ve yüzyüzelik ilkesi gereği müvekkillerinden şikayetçi olanların ve tanıkların da burada olması gerektiğini söyledi. Olayın bu adliye yaşamına, müştekilerin de bu adliye görev yapmasına rağmen duruşmaya gelmemelerini eleştirdi.

Av. Ömer Kavilli'nin "Adliye memurlarının salona getirilmesi" söylemine "hakim adliye memuru" değildir diyerek yanıt vermesi duruşmanın seyrini etkileyecek bir polemige dönüştü. Av. Kavilli'nin, "Hakim memur" sözü Hakim Beye dokundu" demesi üzerine mahkeme heyeti başkanı "bana giren çıkan bir şey yok" diyerek bu söze yanıt verdi. Av. Kavilli'nin "eril bir dil" kullanmakla eleştirdiği hakim, "so-

nuçta erkeğiz" diyerek eril dil kullanımını savundu.

Heyet 5 dakikalık bir aradan sonra savunmanın talebi olan "müşteki ve tanıkların çağırılması"na yasa dışı aykırı bularak reddetti. Savunma avukatları ise önce bu reddin hangi yasaya aykırı olduğunu öğrenmek istedi, ardından bunun gerekliliğine dair kararları okuyarak örnekler verdiler. Mahkeme heyeti apar topar sanıkların kimlik tespitine ve ifade alınması işlemine geçti. Av. Tülay Odabaşı, Av. Elif Çalışkan, Av. Tolga Çakır ve Av. Sevinç Sarıkaya ard arda söz alarak kimlik bilgilerini verdi ve müştekiler ve tanıklar gelmeden ifade vermeyeceklerini söylediler, avukatlar, "onların gözlerine bakmak istiyoruz" dediler. Av. Sevinç Sarıkaya söz aldığı anda hakim biraz önce sarfettiği "eril dil" söylemine atf yaparak, "bir kadın olarak bu mahkemede vereceğiniz kararın yanlı olacağını düşünerek reddi hakim talep ediyorum" dedi. Av. Tülay Odabaşı da "bir kadın olarak ezilmişliğimiz mahkeme salonunda da sürüyor" dedi.

Hakimin bunun lafın geliştiğini, hakaret ya da eril söylem olmadığını, normal yaşantısında da bu şekilde davranmadığını ifade ederek özer dilemesi üzerine Av. Sarıkaya da reddi hakim talebini geri aldı ve yargılamaya geri döndü.

Savunma, yeniden sanık avukatların ifadelerini müşteki ve tanıkların bulunduğu duruşmada yapacaklarını yineledi. Mahkeme heyeti de müşteki ve tanıklara mahkemeye davetiye çıkarılması kararı ile duruşmayı 5 Mart gününe erteledi.

Duruşma çıkışında konuştuğumuz Av. Sarıkaya, "mesleğimizi yaptığımız için bizleri suçlayanlar asıl bu sanık sandalyesinde oturmalı. Ben meslek etiğine uygun olarak yaptığım görevimden dolayı yargılanmamı da taraflı buluyorum" dedi.

Gazete Dağıtımcılarımıza Tehdit

Gazi Mahallesi'nde 18 Kasım günü Yeni Karakol'un bir kaç sokak aşağısında her zaman olduğu gibi Mücadele Birliği okurları gazete dağıtımını yaparken, bir sivil araç, okurlarımızın üzerine arabayı sürmüş ve tehditler savurarak oradan kaçmıştır.

Hiçbir baskı, tehdit işçi ve emekçilerin sesini duyuramamızı, dergi-gazete dağıtımımızı engelleyemeyecektir.

**Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak!
Mücadele Birliği/Gazi**

Tutsaklara Yayın Yasağına Son

Burjuvazinin zindanlardaki son saldırısı, tutsaklara elden getirilen veya postayla gönderilen yayınları yasaklamak oldu.

Haber duyulur duyulmaz devrimci ve sol basın "ne yapmalıyız" diyerek bir araya geldi; ilk olarak da 24 Kasım Pazartesi günü İHD'de bir basın toplantısı düzenledi.

"Hapishanelerde ardi arkası kesilmemiş saldırılara yeni bir tanesi daha ekleniyor. Hapishane yönetimleri, tutuklu ve hükümlülere elden veya posta ile ücretsiz yayın ulaştırılmasını engelliyor. Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifhaneleri Genel Müdürlüğü'nün 10 Kasım 2014 tarihli 172740 sayı numaralı emriyle hapishanelerde süreli yayınların posta yoluyla ya da ziyaretçiden alınması yasak getirdi." denilen açıklamada bu saldırının 19 Aralık'ta zindanlara yapılan katliamın bir uzantısı olduğu da vurgulandı.

"Bu kararın, direkt hedefi devrimci, sosyalist muhalif basındır. Yaklaşık olarak 10 yıl öncesinde dağıtım şirketlerinin, fiyatları arttırması ve sözleşme koşullarını ağırlaştırması ile devrimci-sosyalist yayınların Türkiye dağıtımını fiilen engelledi.

Kendi imkanlarımız ile kitapçı ve bayilere ulaştırmaya çalıştığımız bugünkü koşullarda, devletin bu durumu bilerek getirdiği bu yasaklama, sosyalist/sol/muhalif yayınların okurlarının eline geçme-

sini önlemekten, yani bu yayınlarda dile getirilen görüşlerin fiilen sansürlenmesinden başka bir anlam taşımaz. Bu fiili engellemeyle amaç, düşünceleri nedeniyle tutsak edilenlerin kendi düşüncelerinden koparılmasıdır. Düşünce ve ifade özgürlüğüne getirilen yasaklamadır" denilen açıklamada bunun bir sansür uygulaması olduğu söylenecek herkes bu mücadeleye ortak olmaya, sansür ve tecridi kırmaya davet edildi.

Av. Sezin Uçar söz alarak, bu yasak konusunda öğrendiklerini aktardı. Cezaevi idarelerinin bu konuda bir genelge olduğunu söylediklerini, ancak Cezaevi idaresinden de "bilgi edinme hakkı"ni kullanarak Adalet Bakanlığı'na başvurduklarında da bu genelgeyi edinemediklerini anlattı. Kendilerine gösterilen bir belge olmadığı için bu uygulamanın Adalet Bakanlığı'nın fiili bir yasaklaması olduğunu düşündüklerini söyleyen Av.Uçar,

Mücadele Birliği, Kızıl Bayrak, Atılım, Halkın Günlüğü, Özgür Gelecek, Siyaset, Türkiye Gerçeği, Barikat, Yarın, Özgür Halk gazeteleri İHD'de düzenledikleri basın açıklamasında "Basına Sansür Tutsaklara Tecrit, Tutsaklara Yayın Yasağına Son" dediler.

kendilerine bir yasa-madde gösterildiğinde iptali için gerekli başvuruları yapacaklarını söyledi. Av.Uçar ayrıca geçen yıl uygulamaya çalışılan ancak ısrarlı mücadele ile iptal edilen "10 kitap" sınırlamasını hatırlatarak, bu yasaklamaların tutsakların dışarıyla direk bağlantısını kesmek anlamına geldiğini, tutsakların da buna asla izin vermeyeceklerini söyledi.

Ardından Türkiye Gazeteciler

Sendikası'ndan Arzu Demir söz aldı ve yasağın bilgi edinme ve haber alma hakkının engellenmesi anlamına geldiğini ifade ederek sansüre karşı örülecek mücadelenin sendika olarak parçası olacağını belirtti.

Yayınlara erişimi engellenen tutsak aileleri adına Gülşah ana da söz aldı ve "İlk değil, son değil. Bu yasaklar beni 12 Eylül'e götürüyor. Zaten onları alıp dört duvar arasında atmışsın, onların aldığı okuduğu zaten belli yayımlar vardır. Onların gazetelerini, kitaplarını ellerinden almazsınız" diyen ana, "biz zindanlar boşalsın diye uğraşyoruz, onlar yeni yasaklar getirmeye çalışıyor. Neden? Yasaklarla bir yere varamayız" diyerek zindanlarda tutsaklara uygulanan baskı ve yasakları anlatmaya başlıyor.

İHD Cezaevi Komisyonu adına Neriman Çelik de bu genelgenin varlığının bile şüpheli olduğunu söyleyerek, "devletin uluslararası yasalar şöyle dursun, kendi yasalarını bile uygulamamasıdır bu" dedi.

Açıklamayı yapan yayımlar, 28 Kasım günü saat 12.00'de yasağın ilk uygulandığı Bakırköy Cezaevi önünde bir basın açıklaması yapacaklarını duyurarak, yayınlarını toplu olarak tutsaklara ulaştıracaklarını da söylediler.

İSYAN DALGASI AMERİKA'DA!

İrkçi devletin irkçi polisi irkçi bir cinayet işler de, irkçi yasalar, irkçi hukuk düzeni, irkçi jüri heyeti farklı mı davranır! İrk düşmanlığı, nefret suçu genetik kodlarında işli Amerikan "kanun ve düzen"inin.

Sayfa 1'den Devam

Derken devlet ulusal muhafız birliklerini sokaklara saldı, kendi halkına açıkça savaş ilan etti, olağanüstü hal ilanları yaptı. Bir kasırga gibi esen ayaklanma duruldu.

18 yaşındaki Michael Brown'ın katili olan polisin yargılanması için oluşturulan 12 kişilik büyük jüri, polisin görevini yaptığını, yargılanmasına gerek olmadığını söyleyiverdi. 9 üyenin oyu yeterliydi bu karar çıkarmak için. Ve 12 kişilik jürinin 6'sı beyaz erkek, 3'ü beyaz kadın, 2'si siyah kadın, 1'i siyah erkek idi. Yani 9'u beyaz, 3'ü siyahlardan oluşuyordu jüri

heyeti! Tabii hangi üyenin ne yönde oy kullandığı açıklanamıyor, gizli!

Hepsi bu da değil! Burjuva medya aylardır polislerin "kahramanlık larını" yayımlarken, sokaklarda barışçıl gösteriler yapanları hedef gösterip durdu. "Kanun ve düzenin tesis edilmesi" için çağrılar yaptı sık sık! Psikolojik bir savaş yürüttü. Sonunda "kanun ve düzen", sokaklardaki kendi temsilcisi katil polisi akladı.

Kararın açıklanmasıyla irkçi "kanun ve düzen" tesis olur sandılar. Ama şimdi sadece Ferguson değil, tüm Missouri ayakta. "Missisipi yanıyor"! Occupy hareketinin dingin kitleselliği

yerini cayır cayır yanan sokaklara bıraktı. Binalar ve araçlar ateşe verildi; Ulusal Muhafızlar sokağa indi, göz yaşartıcı gaz ve plastik mermilerle gece boyu çatışmalar yaşandı. Missouri polisi "Ağustos'tan daha kötü" yorumu yapıyordu. Polisin saldırısıyla yaralanan yabancılara basın ise "böyle şiddetli polis saldırısı başka ülkede yaşansa devasa tepki toplardı" diyor.

Bu olayda katledilenin siyah ya da beyaz olması belki önemli, belki önemsiz. Değişmeyen gerçek, sokak infazların, kendi faşist yapısını korumak için kendi koyduğu yasaları çiğneyen egemen sınıfların her

coğrafyada olduğu. Uğurların, Ceylanların, Baranların polis tarafından infazlarını unutmadık elbet. Ya da Gezi Ayaklanması'nda onlarca tanığın, kameraların önünde katledilen Abdocanlar, Ali İsmailler, Ethemler, Medeniler, Berkinler, Mehmetler, Ahmetler ve sayısız canlar...

Sahi, birileri "demokrasinin beşiği, özgürlükler ülkesi, Amerikan rüyası" türünden gevşelikler mi ediyor hala? Amerikan halkları ise tüm dünyaya duyurmak için haykırıyor bu emperyalist devletin suratına: "Hayatlarımızı çalışıyorsunuz!"

Evlatları Deniz'in Annesini Uğurluyor

Çocuğundan doğan annelerden biriydi o da... Mukaddes Gezmiş... Oğlu Deniz Gezmiş idam edilerek sonsuzluğa uğurlandığında, geride sisteme karşı silahlı mücadele geleneğini bırakmıştı. Oğlunun ardından 42 yıl sonra annesini de ölümsüzlüğe uğurladık.

21 Kasım günü hayatını kaybeden anne Gezmiş'in cenazesi, 22 Kasım günü Karacaahmet Mezarlığında toprağa verildi.

Selimiye Camisinden kalkan cenaze, sloganlarla Karacaahmet Mezarlığı'na getirildi. Cenaze sırasında "Deniz Yusuf İnan Savaş Devam", "Mukaddes Ana Ölümsüzdür", "Deniz Gezmiş Ölümsüzdür", "Yaşamın Kürt Ve Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganları da atıldı. Yürüyüşle mezarlığa gelindiğinde de cenazeyi defnederken de sık sık sloganlar atıldı.

Cenaze toprağa konulurken bir emekli Tekel işçisi, binlerce insanı duygulandırdı. Sözleri şunlardı: "Mukaddes ana devrimin anası sen rahat uyu huzur içinde yat. Sen

bize Deniz yoldaşı, devrimin önderi Deniz yoldaşı verdin. Biz işçi sınıfı olarak seni şükran, minnet ve saygıyla anacağız. İşçi sınıfı seni unutmayacak. Deniz'in çıktığı devrim yolunda yürüyeceğiz. İşçi sınıfı olarak zafer bizim olacak. Sen rahat uyu Mukaddes ana. Oğlun seni bekliyor. Oğulların ve kızların seni zafer şarkılarıyla uğurluyor" dedi.

Cenaze zafer şarkılarıyla son buldu.

Redhack Elektrik Borçlarını Sildi

"Geliyoruz, bekleyin" diyorlardı ve geldiler. RedHack'in bu seferki uğrak yeri TEİAŞ (Türkiye Elektrik Kurumu) oldu.

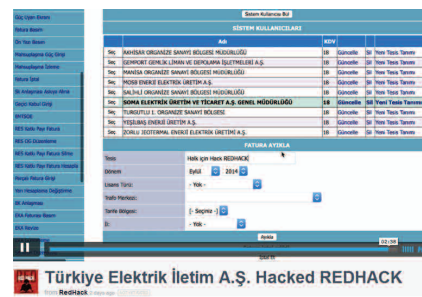
14 Kasım günü yaptıkları siber eylem ile TEİAŞ'ın yetkili isimlerinin kullanıcı adları ve şifrelerini yayımlayan RedHack, tüm halkı TEİAŞ'taki borçları silmeye davet etti.

Kendileri de Soma Elektrik idaresine olan elektrik borçlarını silen, bunu yayınladıkları videoda paylaşılan Kızıl Hackerlar, "eylemimizi Yırca köylülerine, Validabağ'da direnenlere, bu ha-

yatta paradan, mevkiden değerli şeyler olduğunuzu bilene adıyoruz" dedi.

RedHack, 1,5 milyon liralık borç sildiğini duyururken, Enerji Bakanlığı da bahsedilen borcun Ekim ayında tahsil edilmiş olduğunu söyledi.

RedHack'e en güzel teşekkür ise Soma Yırca köylülerinden geldi. Köylüler "Yırca'dan RedHack'e Selam" gönderdi.

Durduramıyorsan Ehlileştir

Editör

Bu anlamda Kobane'ye düşen ABD bombaları, ortamı epeyce toza dumana boğmuşu benziyor. Toz duman arasından solun farklı çevreleri, karşıt cephelerden salvo atışlarına başladılar. Üzerinde titizlikle düşünülmeyen apaçık belli kestirmeler, suçlamalar havalarda uçtuğu. Bir kısmı, Atılım gibi göz kamaştırıcı Kobane kahramanlığının etkisi altında, "Devrimciler öncelik ve esas olarak kalbin hislerin dönüşmesi ise..." ve benzeri naif değerlendirmelerle başlayıp, "emperyalistleri de kullanabiliyorsanız da kullanırsınız" basitliğine sivrulabiliyorlar. Kürt halkını bekleyen olanaklara ve de tehlikelere işaret etmeyen bu türden koşulsuz, dizginsiz coşkunlukların, ezilen ulusa karşı enternasyonal sorumlulukla pek az alakası var.

Öte tarafta ABD bombalarının havalandırıldığı topraktan, nereden gizli saklı kalmışsa oradan sosyal şovenizmin bin türlü fişkiriyor. Haftalar boyu Kobane savaşını görmezden gelip, ABD yardımından sonra bir gayret zehir zemberek kalemlerine sarılanlar, artık kimseyi şaşırtmıyor. En sureti haktan görünenler bile, beyinlerindeki sosyal şoven pıhtının anevizmasına uğradılar. Örneğin, Kızıl Bayrak'ta şu satırları okudu dünya alem: "... bu emperyalist planlar bölgede önümüzdeki dönem içerisinde daha fazla kıyım ve yıkım yaşanacağını da göstermektedir. Elbette ki, bunda en büyük pay, Kürt hareketinin emperyalistlerle kurmaya başladığı ilişkilerin rolü olacaktır." (Kızıl Bayrak, 31 Ekim sayı) Ne yazdığını bilmemek mi, yoksa bastırılmamış bir sosyal şoven damar mı, okuyucu karar versin.

Toz duman arasında kalan soruya dönersek, ABD Kobane için neden yardım düşmesine bastı? Cevabın "bölgeyi yeniden dizayn etme" türü ezber kalıpların ötesinde külliyatlı bir tarihi var. ABD'nin dünya hegemonyasının sıçramalı çöküşü, Latinler, Uzakdoğu ve Ortadoğu'da ipleri elinden kaçırmamasını, neredeyse onbeş yıllık bir hikayesi var. 2008'de patlak veren ekonomik çöküş, bu gidişata tuz biber ekip hızlandırdı ve beklenen sonuçlarını vermeye başladı. Bölgedeki devrimci dalganın ilk gerçek zaferi, Rojava'da ortaya çıktı.

Tüm bunlar olurken emperyalist merkezler, bir taraftan ne yapsalar atlatamadıkları ekonomik buhranın cenderesinde siyasal krizlere girdiler, diğer yandan milyonları bir anda sokaklara döken yığınsal devrimleri önleyememenin kabusunu yaşadılar. Son üç yıldır Davos gibi zirvelerde toplumsal devrim ve ayaklanmalar karşısında alınacak tedbirleri konuşuyorlar. ABD mali oligarşisinin sözcüsü Wallstreet Journal'ın başyazarı Martin Wolf, "Seçkinlerin başarısızlığı geleceğimizi tehdit ediyor, eğer seçkinler (halkla kopan) bu bağı yeniden kurmazlarsa, bu öfke dalgası hepimizi altına alacak" diye yazıyordu.

Benzer uyarıları rağmen, emperyalizm, bölgeyi tümenden etkisi altına alan devrimci dalganın karşısına "ılımlı islam" ile çıkmayı denedi. Kısmen başarılı oldu. Müslüman Kardeşler ve çeşitli versiyonları sayesinde devrimler çalındı, isyanlar gerileştirildi, dinci vaatlerle milyonlar uyutulup uyuşturuldu. Ama bu politikaların ömrü uzun sürmedi. Mısır'da otuz milyonluk dev ayaklanmayı izleyen darbe ve Taksim'de büyük Haziran Ayaklanması, "ılımlı islam" yoluyla devrimleri önleme olanağının tükendiğine işaret ediyordu.

Emperyalistlerin ikinci kozu, kafa kesip ciğer yiyen dinci vahşi çeteler oldu. El Nusra, IŞİD bu politikanın deneme sürümü için piyasaya çıkarıldı. Fakat sonuç beklenenin tam tersiydi. Bu vahşi sirtlanlar çetesi, bölge halkını tepeden tırnağa silahlanmaya, örgütlenip ordulaşmaya iterken, Rojava devrimi gibi somut ve yakın bir örneği izleme eğilimini bir anda güçlendirdi. Bu etki Halep'ten Basra'ya tuz dekilisine hızlı yayıldı ki, bölgenin işbirlikçi hükümet ve orduları topyekun çöküş ve dağılmaya yüzüye kaldı. Ortada ne ÖSO kalmıştı ne Peşmerge ne de ABD'nin sıfırdan kurduğu Irak ordusu. Bağdat'ı IŞİD çetelerinden silahlanmış milislerin barikatı korudu. Basra'dan Ramadi'ye kadar -burası önemli- işçi sendikaları, çeteleri fabrikalara sokmamak için silahlı birlikler kurma kararı aldı. Dağdaki gerillalar zengin petrol kentlerine indiler ve onları yüzbinler karşıladı. Durum öyle bir noktada bulunuyordu ki, acil bir müdahale yapılmazsa, Ortadoğu'nun kalbi devrimci gelişmelerle sarılsalacaktı.

İşte tam o günlerde televizyonlara aslında bir yıl önce gerçekleştirildiği bilinen kafa kesme görüntüleri düştü ve Ukrayna'da Rusya'dan sıkı bir tekme yiyen ABD'ye uygun bir bahane bulundu. Emperyalizm bölgeye ancak suret-i haktan görünerek dönebilirdi. Yani Martin Wolf gibilerin iki yıldır uyardığı gibi, eğer seçkinler bu bağı kurmazsa sonları kötü olacaktı. ABD ve diğerleri bölgeye, önüne geçemedikleri devrimci dalgayı hiç olmazsa zararsız konuma indirgemek için bombalar yağdırmıyorlar.

Başarılı olurlar mı? Belki Hewler ve Süleymaniye'nin petrol dolayısıyla rahata almış halk kitlelerini etkilemeyi başanrlar. Ama Rojava'da gerçek bir halk devriminin özgürlük dolu havasını solumuş, kendi iktidar organlarını, ordusunu ve diğer kurumlarını yaratacak denli ileri gitmiş bir halk kitlesini kandırabilmek hiç kolay olmayacak. Zafere ulaşp epeyce yol katetmiş bir devrimin, bir halka nasıl bir karakter sağlamlığı kazandırdığını aklının ucundan bile geçiremeyenler, bırakalım "yaşanacak kıyım ve yıkımdan" buhalkı sorumlu tutmak gibi dehşet bir noktaya savrulsanlar. Bu halk, tıpkı Kobane'ye yüz Peşmerge sokup tek gram kanını feda etmeden iktidara ortak olan Barzani'ye duydukları öfke gibi, günlerce boş mevzileri bombalayan ABD'nin de isteyeceği diyet karşısında aynı öfkeyi duyacaklardır.

Diyet ödeme günü geldiğinde, tek dayanaklarının 1 Kasım'da tüm dünyada alanları dolduran emekçiler olacağı açık. Dünyanın emekçileri, namuslu ve yürekli insanları, yalnızca bir halk devriminin yaratabileceği özgüvenle IŞİD vahşetini püskürtene nice kadın-erkek kahramanlarda, artık iyice olgunlaşmış bir meyvenin, gerçek özgürlüklerin yaşanacağı toplumsal bir devrimin kıvılcımını gördüler. Eğer ki UKH, bombaların diyetini, Rojava Devrimini Barzani çizgisine çekerek ödemeye kalkarsa, işte o zaman, ne Rojava halkından destek görürler ne de dünya halklarından.

7-8 Ekim Ayaklanması Ve Bazı Sonuçları

Özgür Güven

Rojava Devrimi ve Kobane kuşatmasına karşı Türk egemenlerinin ve faşist devletin tutumu en başından beri açıktı. Rojava Devrimi'nin boğulması ve Kobane'nin düşmesi. Bu amacına erişebilmek için IŞİD denen katiller sürüsüne verdiği destek dünyada iyice teşhir olunca, bu sefer hiç bir şey yapmadan oturup Kobane'nin boğulmasını izlemeye koyuldular.

Ekim'in 22'sinde Türkiye'nin cumhurbaşkanı RTE, Kobane'ye yardım koridoru açılmasını aslında kendisinin önerdiğini söyleyiverdi. Oysa daha bir iki gün öncesine kadar tam tersini söylüyor, böyle bir koridoru açmalarının hukuken bile imkansız olduğunu belirtiyordu. AOÇ'deki Korsan Saray sakini bunu söyler söylemez, bütün gazeteler bu "u dönüşü" ve nedenlerini tartışmaya başladılar. En yaygın görüş, bunun, Obama'nın geceyarısı telefonuna bağlanmasındı. Hiç kimse, ama hiç kimse, asıl nedene, 7-8 Ekim'de gerçekleşen silahlı ayaklamaya değinmiyor, adını bile ağzına almıyordu. Sanki bu konuyu hiç konuşmazlarsa, yok sayarlarsa yok olacakmış, halklarımızın hafızasından silinecekmiş gibi davranıyorlardı.

40'lı günlere giren Kobane Kuşatması, IŞİD sürülerinin ağır silahlarla, toplarla, tanklarla yaptığı bütün saldırılarla sürmesine karşın, Kobane'nin kahramanca direnişiyi sürdürüyor. Kobane'nin kahraman kadınlarından ve erkeklerinden oluşan YPJ-YPG savaşçıların eşitsiz koşullarda sürdürdüğü direnme savaşı, ilk günden başlayarak Türkiye halklarının desteğini yanında buldu. Kuzey Kürdistan'dan başlayan destek eylemleri, kısa sürede Türkiye'nin metropollerine sıçradı, oradan da pek çok kente yayıldı. Onbinlerce insan Kobane sınıra aktı. Ne Tomalar, ne gaz bombalarının engelleyemediği kitleler, sınır tellerini, mayın tarlalarını aşp Kobane'de savaşan kahramanlarla kucaklaştılar. Kobane destek eylemleri, kendi doğasına uygun olarak gelişti; Kürt halkı kendilerini bölen sınırları tanımadığını eylemiyle ortaya koydu.

Leninistler, tıpkı 31 Mayıs ayaklanmasında olduğu gibi, bu sefer de ayaklanmayı önceden gördü; gazetemizin 1 Ekim'de çıkan 268. sayısında, gelişmelerin silahlı ayaklanmaya doğru gittiğini sıkça yazdı. Sosyal hayat, bir kez daha Leninist Partinin öngörüsünü doğruladı. Olaylar hızla gelişti. 7-8 Ekim'de silahlı ayaklanma boyutuna vardı.

Önümüzü görebilmek için, bu ayaklanmanın sonuçlarına değinmek gerekiyor.

31 Mayıs Ayaklanmasını yaratan "genel bahane"nin politik yanı belirgin değildi. Bu nedenle çok geniş bir kesimi kapsadı. 7-8 Ekim ayaklanmasında ise "genel bahane" tam anlamıyla politiktir: Kürt (Kürdistan) sorunu! Üstelik bu "genel bahane" pek çok kesim tarafından uzak durulan, yok sayılan bir konu. Bu nedenle bu sefer daha "dar" bir kesimi, kapsadı. "Beyaz Türkler" geri durduğu gibi, tekelci sermaye faşist sürüleri sokağa, ayaklanmacıların üstüne saldı. Bu durum, ayaklanmanın politik karakterini daha da keskinleştirip öne çıkardı.

Ayaklanma, 31 Mayıs'tan sonraki en büyük zirvesini yaptı, hatta bazı bakımlardan onu aştı. Ulusal sorun, uzun iç savaşın keskinleştiği ve iyice öne çıkardığı politik niteliğiyle 31 Mayıs ayaklanmasına katılan bütün kesimleri tutum almaya, tavır belirlemeye zorladı. Bu nedenle kitlesel katılım açısından 31 Mayıs'ın gerisinde kalsa da, nitelik olarak onu aştı, 31 Mayıs'ın ötesine geçti.

Ayaklanma bir üst düzleme sıçradı, ama yine kendiliğinden. 31 Mayıs'ın direngen, başeğmez, militan, kavgacı mücadelesi, burada bir üst düzeye çıktı. Yeni bir düzleme sıçrayan hareket doğal dağılımı olduğu da içinde barındırıyor. Bu doğal, çünkü hareket bir önceki dönemin sorunlarından çok daha farklı sorunlarla yüz yüze. Bunlara çözüm yolu bulana dek, bu dağılım bir süre daha devam edecektir.

Silahlı ayaklanma karşısında devlet, 7 kent ve 64 ilçede kontrolü tamamen kaybetti. Polis sadece karakolları, kaymakamlıkları, emniyet müdürlükleri ve valilikleri korumaya çalıştı. Kürdistan kentlerinin yanı sıra Adana, Antep, Mersin, İzmir, İstanbul gibi belli başlı kentlerde de yer yer silahlı ayaklanma görüntüleri ortaya çıktı. Devlet Kürdistan'ın pek çok kentinde ve ilçesinde sokağa çıkma yasağı ilan etti; çareyi orduyu devreye sokmakta aradı. Bu da yetmedi. Sokağa çıkma yasağına rağmen pek çok kentte ve ilçede sokakların denetimi ayaklanmacıların elinde kaldı.

Hükümet sokağa çıkma yasağı ilan edip orduyu devreye sokarken, ayaklanmanın ne kadar süreceği, nereye kadar gideceği belli değildi. Paniğe kapılan faşist devlet derhal zirve toplantısı yaptı. Toplantıdan çıkan sonuç, "Kurtar bizi Öcalan" demek için bir kez daha İmralı'ya koşmak oldu. Apar topar İmralı'ya koştular. İmralı burjuvazi ve hükümetini ipten aldı. Oysa bir gün öncesinde Kandil başka dilden konuşuyor, "zafere kadar sokaklardan çekilmeyin" diyordu. İmralı'nın mektubu Amed İl Merkezinde hemen etkili oldu. Ancak Amed'in kenar semtlerinde, Cizre, Dargeçit, Kızıltepe, Gever ve daha bir çok yerde silahlar susmadı, sokaklar ayaklanmacıların elinde kaldı. Adana ve Antep'te sokağa salınan faşist sürüler karşısında halk geri çekilmedi, onlara gereken cevabı verdi.

Olaylar UKH'nin görüşlerinin tam tersini kanıtladı. Rojava Devriminin ayakta kalması ve Kobane'nin savunulması için, "barış" ortamı ve "çözüm sürecinin" devam etmesi gerektiğini söylüyorlardı. Oysa olaylar, Leninist Parti'nin dediği gibi, Rojava Devrimini ve Kobane'yi savunmanın yolunun "barış" ve "çözüm süreci" değil, ayaklanma olduğunu gösterdi.

7-8 Ekim ayaklanmasının sonuçları sadece Türkiye ile sınırlı olmadı. Dünya basını RTE'yi ve KP hükümetinin IŞİD'e verdiği desteği hedef tahtasına oturttu.

Emperyalizm, Ortadoğu'da denetimi elinden kaçırdığını fark etti. RTE'nin "kriz yönetiminde" ne kadar başarısız olduğu görüldü. Bu nedenle ABD, RTE'yi ve AKP hükümetini bypass ederek doğrudan devreye girdi, Kobane'ye silah yardımı yaptı.

Nasıl ki Cumhurbaşkanı RTE ve AKP hükümetinin "U dönüşü" yapmasının nedeni, 7-8 Ekim silahlı ayaklanmasısya, ABD'yi de Kobane'ye yardıma zorlayan, bu ayaklanmayla birlikte Ortadoğu'nun kontrolünü elinden kaçırmıştıydı.

Son olarak; 1967 Arap-İsrail Savaşında Arapların utanç verici yenilgisinin ardından Arafat ve El-Fetih çıktı, El Karame'de İsrail'i yendi. Bu olay FKÖ'yü ve Arafat'ı Filistin halkının meşru temsilcisi durumuna getirdi. Şimdi de Irak ordusu ve Peşmerge'nin Musul ve hemen ardından Şengal'deki utanç verici yenilgisinden sonra, HPG/YPG'nin sürece müdahalesi, Şengal'de yaşananlar ve sonrasında Kobane'de gerçekleşen büyük direnme savaşı da PKK/PYD'nin Kürt halkının meşru temsilcisi olarak kabul edilmesini sağlayabilir.

Sağlık Emekçileri Suruç Kamplarında

Sağlık emekçileri, IŞİD saldırıları nedeniyle Kobane'den göç eden insanları ziyaret etmek için Kasım'ın ilk haftası Suruç'a gittiler. Devrimci Emekçi Komitelerinden sağlık emekçilerinin anlatımlarını paylaşıyoruz:

"Bugün Arın Mirxan Kampındayız. Burada 450 tane çadır var ve 4000'e yakın insan yaşıyor. Biz burada 3 hekim, 1 ebe, 1 diş teknisyeni ve 1 psikolog çalışıyoruz. Gelen hastalar genelde bebek ve çocuklar. Çoğunlukla ishal ve üst solunum yolları enfeksiyonu mevcut. 10-12 yaşlarındaki kızlar kapıda kayıt alarak, sırayla hastaları içeri alırlar. Çadır önünde Kürdistan Belediyelerine ait bir ambulans bekliyor. Karşılaştığımız hastalıklar, beslenme yetersizliği ve soğuğun etkilerini işaret ediyor."

"Arın Mirxan çadır kenti revirinde gönüllü sağlık çalışanları olarak poliklinik hizmeti veriyoruz. Mevsim değişmesi ile birlikte zorlaşan çadırkent koşullarında üst solunum yolu enfeksiyonu, ishal sıklıkla karşılaşılan hastalıklar. Burada en önemli risk salgın. Çadır içindeki insanların herhangi birinde görülen soğuk algınlığı, diğer fertlere kolaylıkla bulaşabiliyor.

Salgın risklerinin önüne geçmesi için, ilk günden bugüne koşulların iyileştirilmesinde önemli mesafeler katedildi. Bu özverili çalışma mevsim koşulları ile birlikte yeniden değerlendirilmeli ve eksiklikler aynı özveri ile giderilmelidir. Bunun için elbette daha çok gönüllüye ihtiyaç var. Diğer bir konu ise çocuklar ve gebelerin henüz düzenli olarak aşılanamıyor oluşu. Bununla ilgili bakanlığın ulusal aşı takvimini uygulaması, bu alanda çalışmalar yürütmesi gerekmektedir."

"9 Kasım itibarıyla Suruç'ta 2. günüm. İki gündür Arın Mirxan çadır kentindeki revirde 3 hekim, 1 ebe, 1 psikolog ve 1 diş protez teknisyeni olarak poliklinik hizmeti ve-

riyoruz. Sağlık çalışmaları açısından bulunduğumuz koşullar baz alınarak, oturmuş bir sistemde çalışıyoruz.

Revire gelen hastaların büyük çoğunluğunu kadınlar, çocuklar ve bebekler oluşturuyor. İshal, üst solunum yolu enfeksiyonu, deri döküntüleri ve dişeti hastalıkları sıklıkla karşılaştığımız hastalıklar. Bunların oluşumunda çadırkent koşulları önemli bir etken.

Burada tedaviye yönelik hizmetin dışında oluşturulmaya çalışılan koruyucu sağlık hizmeti ve kişilerin ilaca bağımlılığının düşürülmesi. Buna yönelik çalışmalar teorik ve pratik anlamda yapılmakta ve yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır."

"İkinci gün Mehser köyüne de geçtik. Sınırdaki bekleyen insanlar moral için stranlar okuyorlar. Bu sırada IŞİD menziline bir patlama sesi geliyor. Kısa süre sonra bir kez daha vuruluyor IŞİD mevzileri..."

"Üçüncü sabah da 2 hekim, 1 ebe, 1 hemşire, 1 intörn ve 1 pdr öğrencisi olarak Arın Mirxan çadır kentinde sağlık hizmeti verdik.

Ekiplerin aldığı karar üzerine çadırkentlerde gebe ve bebek aşıları, bölgedeki aile hekimleri ve gönüllü ekiplerce başlatıldı. Poliklinik hizmeti sonrası 3'er kişilik 2 ekip 30'ar çadır paylaşarak, koruyucu ve destekleyici sağlık eğitimi başlatıldı. Sağlık eğitiminin yanında evlerde yaşayan kişilerin bilgileri de kaydedildi. Çadırlarda ısınma sorunu var. Meyve ve sebze dağıtımı yapılamıyor"

"11 Kasım... Arın Mirxan çadırkentinde 4.günümüz. Bugün 2 hekim 1 hemşire bir intörn, bir ebe ile çadırkent sakinlerinden 1 çevirmeni ve kapıda hasta düzenini, hasta alınmasını düzenleyen 12 yaşlarında bir arkadaştan oluşan 7 kişilik grubumuzla hizmet verdik.

Genel hasta profili diğer günler gibi, beslenme ve hava şartlarından kaynaklanan sağlık sorunlarıydı. Bugün 2 grup olarak çadır ziyaretlerini devam ettirdik. Burada çocukların kendilerini tamamlayacağı bir oyun ya da öğrenme alanları yok. Bütün gün çadırkent içerisinde su taşıyan kız çocukları görüyorum ya da birbirle-

rini taşıyan erkek çocukları. Bunlar yaralanarak bize de geliyorlar zaman zaman.

Çocukların ve yetişkinlerin bütün günleri hiç bir şey yapmadan geçiyor. Bu da bireylerin ruh sağlığını olumsuz etkiliyor."

"12 Kasım... Bugün çadırda 5. günümüz. Bugün de birer doktor, ebe, hemşire, intörn, bir çevirmeni ve 12 yaşlarındaki hasta düzenleyen arkadaşla birlikte, sağlık hizmetine devam ettik.

Geçen günlere oranla daha az ishal vakasıyla karşılaşıyoruz artık. Ama üst solunum yolları hastalıkları hala yaygın. Soğuk ve kuru hava veya bağıl cilt kurulukları ve çatlakları dikkat çekiyor. Buraya yardım gönderenlerin el kremine de özen göstermeleri gerekiyor.

Burada yapılamayan tedaviler için 2. basamağa yani hastaneye gönderdiğimiz hastalar, bizim uygulayabileceğimiz tedavileri almış olarak geri dönüyor. Hastane koşulları çok yetersiz. Nüfusu bu kadar artmış bir ilçeye yetecek kadar sağlık personeli ve yatak yok."

Sağlık emekçilerinin Suruç'a, Kobaneli göçmenlerin kampına giderek sağlık hizmeti vermelerine ön ayak olan da SES (Sağlık Emekçileri Sendikası). SES, merkezi bir karar alarak, Türkiye'nin çeşitli illerindeki şubelerini organize ederek, her ay bir hafta bir ilden gönüllü sağlık emekçilerinin katılımıyla, Suruç'taki hastane, sağlık ocağı ve sağlık merkezlerinde çalışan sağlık emekçilerine destek vermeyi amaçlıyor. TTB ve Eczacılar Odası'nın da destekleriyle sağlık malzemeleri ve ilaçlar da temin ediliyor.

Seyit Rıza ve Arkadaşları Taksim'de Anıldı

Seyit Rıza ve yoldaşları, idam edilişlerinin 77. yılında Galatasaray Meydanı'nda Dersim Dernek ve kurumları tarafından yapılan bir etkinlikte anıldı.

Dersim Katliamı'nda katledilenlerin fotoğrafları ve kırmızı karanfillerle Galatasaray Meydanı'nda oturma eylemi gerçekleştiren Dersimliler, Seyit Rıza ve arkadaşlarının mezar yerlerinin açıklanması, Kürtlerin, Alevilerin kültür ve inancına yönelik inkar ve baskının sona ermesini istedi.

Açıklamayı Hatun Esen okudu. 77 yıl önce Elazığ Buğday Meydanı'nda Seyit Rıza, Uşenê Seydi, Fındıq Ağa, Küçük Hasan, Aliyê Mirzali, Hesên Ağa, Reşik Uşen'nin, 15 Kasım 1937'de idam edildiğini hatırlatan Esen, Dersimlilerin topluca yarğılandığı bu davanın emarelerinin tarihsel bir kinin ve öç almanın rövanşını olarak hafızalara kazıldığını vurguladı.

Göstermelik mahkemede sanıklara hiçbir savunma hakkının tanınmadığını, bir tercüman dahi bulunmadığını hatırlatan Esen, "Hile üzerine kurulmuş bir sistemin, her şeyi hilekarca olur. Gün gelir kendi çıkardığı kanunu bile tanımaz, idam kararının sorunsuz olarak dosyada yer alması için, önce Seyit Rıza'nın yaşını düşürmek isterler. Derken para karşılığında, apar topar bir yalancı şahit bulunur ve aynı süratle Seyid'in yaşı küçültülerek mevzuata uygun hale getirilir"

İdam edilen Seyit Rıza'nın, "Evla de Kerbelayız, bi hatayız, ayıptır, zulümdür, cinayettir" sözlerini de hatırlatan Esen, Seyit Rıza ve yoldaşlarının asılmasının ardından Dersim'in bir baştan bir başa kana buladığını belirtti. Esen, "Aradan 77 yıl geçti hala Seyit Rıza ve arkadaşlarının mezarı belli değil. O gün suçumuzmuş gibi bize atfedilen dilimiz, kimliğimiz ve özgürlüğümüz hala devletin ipoteği altında ve hala kendi topklarımızda birilerinin ötekisi konumundayız" dedi.

Eylem Kürtçe ağıtların dinlenmesiyle ve sloganlarla son buldu.

Gazi'de Kader için Eylem

Kobane'de başından vurularak katledilen Kader Ortakaya'yı anmak için Gazi Mahallesi'nde yapılan anma yürüyüşüne polis saldırdı.

Eski Karakol'da saat 19.30'da başlayan yürüyüşte sık sık "Kader Ortakaya Ölümsüzdür", "Kobane'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "Kobane'de Dövüşen Kadınlara Bin Selam" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarıyla Yeni Karakol yolu üzerinde bulunan Trafo yapılan basın açıklamasıyla son buldu.

TÖP-G'nin Kobane'de faşist T.C. Devletin askerlerinin katlettiği Kader

Ortakaya için düzenlediği anma yürüyüşüne Mücadele Birliği, DHF, Partizan, ESP, SDP, Halkevleri, EMEP, SYKP katıldı.

TOMA, akrep ve kirpi adı verilen polis araçlarıyla gaz bombası, tazyikli su ile saldırıya üzerine kitle molotof, taş ve sapanlarla polisle çatıştı. Çatışma esnasında Trafo binadan 4 kişi, Millet Caddesi Beşpınar Marketin bulunduğu yerde 3 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Gazi Mahallesi Seyit Rıza İçin Yürüdü

ÖDAD, 18 Kasım akşamı Gazi'de 19.00'da Seyit Rıza'nın katledilişini protesto etmek için bir yürüyüş düzenledi;

Özgür Demokratik Alevi Derneği'nin düzenlediği yürüyüş saat 19:00 sularında Gazi Mahallesi Eski Karakol'da başladı.

Kitle sloganlar eşliğinde Gazi Mahallesi Ceminevine doğru sloganlarla yürüdü. Cemevi önünde yapılan basın açıklaması ve konuşmaların ardından son verilen eyleme Mücadele Birliği DTK, HDP, DBP, ESP, EMEP, Halkevleri, Ağuçan Ocağı, Mayıs Kültür Dayanışma ve Sanat Derneği, Dersim Gazetesi, Alibeyköy Dersimliler Derneği katılarak destek verdi.

ZAFER YAKINDIR

Genç Emekçiler Birliği olarak, ziyarete gittiğimiz BEDAŞ işçileri ile sohbet ettik. Bize, eylemlerinin 100. gününde olan işçilerin anlattıklarını sizlere aktarmak düşüştü.

Bayram Alanbay:

21 Temmuz'da 400 kişiyle birlikte, iş sağlığı iş güvenliği malzemesi eksiklerimizin giderilmesi amacıyla başlattığımız iş bırakma ve yürüyüş eylemimizden sonra, 23 Temmuz günü 2 arkadaşımızla başlayan işten çıkarmalar, 2 Ağustos'ta 24 arkadaşımızın atılmasıyla devam etti, işten atılan işçi sayısı 26'ya çıktı. Avcılar'da çadırımızı kurduk, çeşitli eylemler yaparak mücadelemize devam ettik. Bir yandan imza kampanyasına başladık, bu süreçte bir çok kurum, kuruluşlar ve halktan destek aldık.

Eylemimizin 85. gününde eylemimizi Taksim Genel Müdürlüğü önüne taşındık. Taksim'deki direnişimizin 15. gününe geldiğimizde; bu sürece kadar çatı eylemimiz oldu, Torunlar inşaattaki asansör kazasında(!) ölen işçi arkadaşlarımız için SGK kurumunu işgal ettik. Burada hem Torunlar'da ölen işçi arkadaşlarımız ve BEDAŞ'ta iş güvenliği istediği için, ölmek istediğimiz için SGK'yı işgal ettik. Ermenek'te yaşanan maden kazasında(!) Sonra Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın yapmış olduğu "Keşke mektup yazsalar diye gerekli önlemleri alırdık" sözü üzerine 21 Temmuz'da 400 işçi ile hem SGK'ya hem de BEDAŞ'a vermiş olduğumuz dilekçelerle birlikte Ankara'da çalışmayan Çalışma Bakanlığını işçilerle birlikte mühürledik.

Eylemlerimize devam ediyoruz. 90. günümüzde İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi ile birlikte çeşitli kurum ve kuruluşların katılımıyla çalışma koşullarımızı ve işten çıkarılma sebeplerimiz üzerine basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklanmasında işten çıkartılma sebebi olan yan keski, tornavida, yanmaz elbise, eldiven istediğimizi ve işten atıldığımızı anlattık. İşe geri dönmek ve ücretlerimizi alıp, bu iş

Batman TPAO'da 200 işçi işsiz

Petrol-İş Batman Şubesi, TPAO'da çalışan 200 taşeron işçinin işten atılması üzerine 12 Kasım günü yürüyüş ve basın açıklaması yaptı.

Yaklaşık 300 işçi, sendika binası önünde bir araya gelerek, sloganlarla TPAO'ya doğru yürüdü. TPAO önünde toplanan grup, burada basın açıklaması yaptı. İşçiler adına açıklamayı okuyan Orhan Benice, bu haksızlığı kabul etmediklerini belirterek, işten atılanların geri alınmasını istedi.

Geçici olarak çalıştırılan 200 işçinin işten çıkarıldığını aktaran Benice, "Batman başta olmak üzere Diyarbakır, Mardin ve Siirt bölgesinde 15-20 yıldır TPAO'da, Batman Bölge Müdürlüğü bünyesinde çalışan işçileriz. TPAO bakımından tutun güvenlik ve üretim araçlarını koruma riskinin en yoğun olduğu dönemde, en zor şartlarda yıllardır fedakarca çalışıp üretim süreçlerine büyük katkılar sunduk. Ama günümüz itibarıyla TPAO tarafından işten çıkarılmak, ekmezsiz bırakılmak isteniyoruz. Sayımız 200 civarında. Bunu beşle çarparsanız bin insan yapıyor. Yağmur, çamur, dağ, bayır demeden ülke ekonomisine ve TPAO camiasına 20 yıl hizmet etmiş olmanın karşılığının işten çıkarılmak olmaması gerektiğine inanıyorum" dedi.

Basın açıklamasının ardından söz alan Petrol-İş Batman Şube Başkanı Mustafa Mesut Tekik ise, "Petrol-İş Sendikası'nın Batman Şubesi, sadece ücret sendikacılığı yapmıyor, bizim burada bulunmamızın nedeni sendikacılık ilkeleri gereğince mağdur mazlum ve sömürülmüş olduğuna inandığımız her toplumsal kesimle beraber olmaktır" diye konuştu.

Eylem, açıklamanın ardından sona erdi.

sağlığı ve iş güvenliği yasalarını uygulayana dek eylemlerimiz kararlılıkla devam edecek.

99. günümüzde Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın da katılımıyla düzenlenmiş olan 6. Enerji Forumu'nda, Tarabya Otel'i önüne giderek, bakanla görüşmek istedik. Sivil polisler ve otelin özel güvenlikçileriyle sert tehditlere maruz kaldık ancak bakanla görüşmeden oradan hiç bir şekilde ayrılmayacağımızı söyledik.

Yaşanan ikili diyaloglar sonucunda Enerji Bakanı Taner Yıldız, 3 Aralık saat 15.00'te bizi Ankara'ya görüşmeye davet etti. Sloganlarımız eşliğinde otel önünde sonlandırdık.

Mürşit Sepetçi

İş sağlığı ve iş güvenliği için, bir gün çalışmama hakkımızı kullanarak, iş sağlığı iş güvenliği taleplerimizi 300'e yakın dilekçeyle BEDAŞ Genel Müdürlüğü'ne başvurduk. Bundan sonra, 13 Ağustos BEDAŞ 26 arkadaşımızın işine son verdi. Biz o günden sonra hakkımız olan işimize sahip çıkmak için Avcılar BEDAŞ önünde çadırımızı kurarak direnişimize başladık; sesimizi duyurabilemek için çeşitli eylemler yaptık. Örneğin Harbiye'de gerçekleştirilen enerji zirvesi önünde eylem yaptık. 85. günümüzde çadırımızı Taksim BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne taşındık. Sesimizi burada daha fazla duyuracağımız için, basın

açıklamasıyla birlikte çadırımızı kurduk. Kolluk kuvvetleri kurdurmamak için çok çaba gösterdi ama bizim azmimiz karşısında çadırı kurmamıza müsaade ettiler. 96. gününde İSİGM basın açıklamasıyla birlikte bizi ziyaret ettiler. 19 Kasım günü Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın katılacağı Tarabya Otelindeki Enerji Zirvesi önünde eylemlerimize başladık. Eylem sırasında bir çok arbede yaşandı. Enerji Bakanı Yıldız'la görüşme talep ettiğimizde, bakanın korumalarıyla birlikte otelin özel güvenliği otele girmemize müsaade etmedikleri için arbede yaşandı. Sonuç olarak çoğu arkadaşımız bu arbede sırasında darbe aldı. Bu sürecin uzamasıyla Enerji Bakanı Taner Yıldız bizimle görüşeceğini söyleyerek 3 Aralık 2014 gününe randevu verdi. Ve biz randevu talebinden sonra olumlu sonuç olarak oradaki eylemi bitirerek Taksim BEDAŞ'a çadırımızı kurarak birbirimizle fikir alışverişinde bulunarak akşam altıya kadar beklemeye devam ettik. Bu direnişte kararlılığımızı ortaya koyduk, kararlılığımızla devam edeceğiz. Biz hakkımızı almak için sonuç nereye varırsa varsın devam edeceğiz. Direnen arkadaşlara selam olsun

Halil İbrahim Akdemir:

Biz biliyoruz, iş güvenliği isteyip işten atılan işçiler olarak tarihe geçtik. Soma, Ermenek, Torunlar Center'daki iş kazaları, Türkiye'de olan bunca kazaları...

Güvencesiz çalışma, güvencesiz çalıştırma nedenleri ile bu korku egemenliğini yıkmak için direnen işçileriz ve sonucun kesinlikle bizim lehimize olacağına eminiz.

Çünkü meşru sebeplerden dolayı işten atıldık. Yapılan bu haksızlık er ya da geç düzeltilecektir. Biz çalışırken bize rüşvet teklif ettiler. Sarı sendikamızın temsilcileri "bak bizim temsilcimiz ol" dediler, bense onlara "bir haksızlık var" dedim, "siz bize katılın birlikte kazanalım" dedim ama onlar buna yanaşmadılar. Sonuç olarak, hak istediğimiz için, haksızlık var dediğimiz için 26 kişiyi işten çıkardılar. Bize göre zafer yakındır.

Suruç'ta Sulama İşçileri İş Bıraktı

Suruç Sulama Projesi şantiyesinde çalışan 70'e yakın işçi, 8 aylık ücretlerini alamadıkları için iş bıraktı.

Devletin "Suruç ovası sulanıyor" diyerek su pompalayıp propaganda ile sunduğu Tilveser köyünde bulunan İlci Holding'e ait Suruç Sulama Projesi şantiyesindeki işçiler 6-8 aylık alacaklarını alamadıkları için greve başladılar. 11 Kasım günü şantiye önünde açıklama yapan işçiler, alacaklarını tahsil edene kadar şantiyede grevlerini sürdürceklerini açıkladılar.

Eylemde konuşma yapan ve daha önce şirket tarafından tazminat ödememek için kendi istekleri ile işten ayrıldıklarına dair sözleşme imzalatılarak iş akitleri fesh edilip işten çıkartılan 17 işçiden birisi olan Şevket Kaya, şantiyede 1 yılı aşkın süre çalışmalarının ardından işten çıkartıldıklarını, alacakları için ise İlci Holding tarafından kendilerine çek verildiğini, fakat çeklerin zamanı gelmesine rağmen çekleri tahsil edemediklerini söyledi. Durumu şirket yetkililerine aktardıklarında ise hiçbir cevap alamadıklarında dikkat çeken Kaya, "Mağduruz,

perişanız. Çekleri bankaya götürüyoruz cevap yok, yetkilileri arıyoruz cevap yok" diyerek yaşadıklarını anlattı.

Şantiyede hâlâ çalışmaya devam eden 70'e yakın işçiden biri olan Hakkı Çalır ise, 8 aydır şirket yetkililerine durumu bildirmelerine rağmen ücretlerini alamadıklarını ve mağdur olduklarını söyledi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'e seslenen Çalır, "Bakan geldi burada açılış yaptı. Suruç Ovası sulanacaktı ama ne su var ne de başka bir şey. 8 aydır ücretlerimiz ödenmiyor. Evlilik yüklerimizi satmak zorunda kaldık" dedi.

Sorunlarına çözüm bulmak için tüm yetkililerin kapılarını çaldıklarını fakat hiçbir yetkiliden çözüm bulamadıklarını kaydeden Çalır, durumu yargıya taşıdıklarını fakat yargıdan çıkacak sonucun da geç çıkacağı için sorunlarını çözmeyeceğini söyledi.

İşçiler ayrıca Kobanê'den

göç etmek zorunda kalan Kobanêlilerin de şantiyede sigortasız şekilde çalıştırıldıklarını ve ücretlerinin ödenmediğini belirtti. Kobanêli işçilerden Cuma Labeci'nin, "2 aydır çalışıyorum daha para yok" ifadeleri de durumu kanıtlayıcı nitelikte.

Şantiye şefi ise, işçilerin durumundan haberdar olduklarını belirtti ve işçilere verilen çeklerin nasıl tahsil edileceği sorusuna ise "İnşallah ödenir" yanıtını verdi.

Uzunköprü'de Grizu Patlaması ve İhmaller

Edirne Uzunköprü'de dün akşam yaşanan grizu patlamasında 3 işçi yaralandı. Yaşanan iş kazasının iç yüzü bugün ortaya çıktı.

13 Kasım akşamı Altınyazı köyündeki maden ocağında vardiya değişiminde işçiler 6 metre derinliğe inmişken yaşandı patlama ve 3 işçi yaralandı. Yaralanan işçileri arkadaşları madenden çıkardı ve ambulanslarla hastaneye götürdüler.

95 işçinin çalıştığı maden 2002 yılında açılmış ve 7 Temmuz 2014 günü eksikleri nedeniyle faaliyetleri durdurulmuş. İşçiler, madenin için

Son Gelişmelere Dair...

Okur Mektubu

Irak ve Suriye'deki "Müslüman Kardeşler" in bölgede emperyalizm adına tetikçilik yapmaları, görevleriydi. İŞİD bölgeyi dizayn etmek için geliştirilen emperyalist politikaların bir ürünüdür. Irak şiiileri ve peşmergeye, arkalarında ABD olmadan bir hiç olduklarını ifade etmenin de etkili bir örneğiydi bu çete. Normal şartlarda böyle bir çetenin ve benzerlerinin arkasında kimse aşıktan açığa durmaya cesaret edemez. En uç örnek TC idi, tüm dünya basını ve halkların nezdinde düşüştü durum malum. Bu çete ve benzerleri üzerlerine düşen görevi layıkıyla yerine getiremediler. Başarılı olsalar da efendileri tarafından tasfiye edileceklerdi.

Suriye'de ilk dönemlerde yapılan hesaplarda, getirip El-Kaide'yi ve onun anlayışını buraya sokup, onları bir bölgede egemen yapıp, bir de herkesin gözü önünde bir NATO ülkesiyle bunları içli dışlı yapıp sonra da gidip onları bombalamak yoktu. Birkaç ay içinde işi bitirip AKP benzeri sünni esaslara dayalı BAASçılara nazaran daha kapsamlı işbirliği yapacak bir yönetim isteniyordu. Buradan da anlaşılacağı üzere, kimse Ortadoğu'da köşeli planlar hazırlayıp, tam da istediği biçimde hayata geçiremiyor. Yeni planlarındaki engel, Rojava halkının direnişi oldu. Çetenin Rojava'ya saldırmasında TC'nin hesapları doğrultusunda bunları yönlendirmesi ve lojistik desteğinin olduğu çok açık. Rojava'yı boğmak ve UKH'nı zayıflatmak temel hedefti. Tüm bölge egemenleri Kürtlerin burnunun sürtülmesini ya aşıktan, ya da üstü kapalı bir şekilde istemekteydi.

Rojava Devriminin başta Barzani olmak üzere tüm bu tarafların hoşuna gitmediği ve geriye düşmesini arzuladıkları bir gerçek. Önce UKH Şengal'de başarılı bir sınav verdi. Tüm dünyanın dikkatini çekti. Ardından bu çetenin vahşiliğinin, etrafı hiç bir yerden yardım alamayacak şekilde yalıtılmış Kobanê'de başarılı olacağını TC düşündü ve ABD'yi ikna etti. RTE'nin de belirttiği gibi, (yol gösterdiği gibi) sonra sıra diğer kantonlara gelecekti. Hayata geçirilmek istenen plan buydu. Ama böyle olmadı. Küçük bir kasabamın, nice "modern" silahla donatılmış, besleme ordularının yapamadığını yapması, tüm dünyanın gündemine bomba gibi düştü, büyük sempati topladı. Direniş sürdükçe, YPG-YPJ'nin arkasındaki halklar desteği de arttı. ABD önceleri TC'nin ayartması doğrultusunda Kobanê'nin düşmesini bekledi. ABD destek adı altında, gidip savaşın seyrini değiştiremeyecek alakasız yerleri bombalıyordu. Kobanê "ha düştü ha düşecek"ti. İşte bu sözün söylendiği gece çok şeyler oldu.

Bugün yaşanan tablonun sadece Kobanê savaşçılarının askeri dirençliliği sonucu olduğu düşüncesi, hatalı bir belirleme olur. Bu direnişin ve kahramanlığın çok büyük bir önemi olduğu kesin. Buna kimsenin şüphesi yok. Ama bir başka şey daha var. RTE'nin "ha düştü ha düşecek" temennisinin tetiklediği o gece K.Kürdistan'da ve Türkiye'de Kürt halkı ve dostları patladı. Bu patlama öylesine şiddetliydi ve sonuçları itibarıyla merkezi taraflar açısından o kadar tehlikeliydi ki, egemenler açısından bu isyan geri döndürülemez aşamanın sınırlarındayken, bizat İmral'dan gelen mektupla geri çekildi. Bu isyanda ipin ucu bir kaçırılsaydı, bir daha o ipin ucunu bu coğrafya'da hiç bulamazlardı. Buna ramak kalmıştı.

ABD, bombardımanlarını sonuç alacak şekilde yapmaya başladı. Bu eylemliliğiyle birlikte ABD prestij de kazanır duruma geldi. Şimdi kurtarıcı postunda Ortadoğu'da arz-ı endam etmekte. Bu maceranın sonu nereye evrilecek hep birlikte göreceğiz.

Peki bu isyan taraflar açısından neden tehlikeliydi? Bir kere silahlı bir isyandan bahsediyoruz. Denilebilir ki, UKH 40 yıldır silahlı mücadelenin içinde. Bu mücadelenin etkin gücü ise, tercinini açıkça ortaya koymuş, tüm köprülerini yakmış gerillalarca yapılmakta idi. Bu kez ayaklanan, sistem ile aralarındaki köprüleri yakan halktı ve devasa gücü korkutucuydu.

Halkı tetikleyen UKH oldu. O kritik gecede yaptı bunu. Bu işte, UKH başrolü oynarken ne yapacağı, bu halk gücünü nereye kanalizedeceği konusunda sorunlu bir yönetime sahip. Ne yapacaklardı bu ayaklanan halkla! Ayaklanan onların çekip çeviremeyeceği bir hale geliyordu ve en nihayetinde İmralı imdadına yetmişti. Bu bir gece yarısı oldu ve kötü hava şartları yoktu, koster de bozuk değildi! Üstelik bu yardım, "anlamlı"ydı. Ee, sadece müzakereler "anlamlı" olacak değil ya. Halkın silahlı ayaklanmada gösterdiği coşkuyu, çözüm sürecinde göstermediği de bir gerçek. Ortalık görece sakinleşince bu coğrafyada tek başarılı olan şey dedikleri çözüm sürecine sarılmış durumdalar şu an. Aslında ayak sürüyor gibi görünse de her zaman bu süreci başarıyla sonlandırmak gibi bir istemleri var. Çünkü UKH talepleri yapılmayacak, kendileri için felaket sayılabilecek istemler değil. Bu taleplerle, bu iş sistem içerisinde pekala halledilebilir. Kürdistan sorunundan bağımsız düşünülünce bu işin olabirliği var. Hükümet en zorlandığı zamanlarda bile kestirip atma, bu işi sonlandırma yoluna gitmedi, gidemezdi de. Bu sistemin ne kadar bunalımda olduğunun da göstergesi. RTE'nin ve hükümetin üst perdeden şoven, hamasi salvoları, kendi kitle tabanlarına ve yaklaşan seçimler öncesi MHP tabanına "dik duruyoruz, eğilmiyoruz" mesajından başka bir şey değil. Şu anki tabloyu böyle okuyorum.

faaliyeti durdurma kararı olduğunu ve kapanmış bir madenede teknik çalışma yaptıklarından bir haberler. Kömür ocağının ortaklarından Hüseyin Kuru ise, "Kömür ocağında üretim yapmıyorduk, ocaktaki galerileri birleştirmek, çökmesini engellemek için teknik olarak çalışma sürdürüyorduk" diyor.

Şu an, ocaktaki tüm teknik faaliyetler de savcılık kararıyla durduruldu ve soruşturma açıldı. Ocağa verilen kapatma kararından sonra uzmanların 27 Ekim günü yapılan kontrolde de eksikler tamamlanmadığı için üretime izin verilmedi.

Eleştirilerden bunalan Erdoğan:

"80 tane Adalet Sarayı var, onlara niye sesiniz çıkmıyor?"

Zaytung

Bir Kez Daha İstanbul Üniversitesi kampüsünde görülen

İŞİD: "Devamsızlıktan kalmamak için geliyoruz,

yoksa biz de meraklısı değiliz..." Zaytung

Felsefenin Yolları Taştan Sen Çıkardın Beni Beni Baştan

1-FELSEFE NEDİR?

A: Felsefe kelime anlamı olarak "bilgi edinme sevgisi" anlamına gelir. Philo (sevgi-seven) ve Soph (bilgi) kelimelerinin kaynaşması ve zaman içinde ses değişmesiyle felsefe kelimesi halini aldı.

Felsefe : Doğayı, toplumu, insanı ve düşünce-sine yön veren en geniş yasaları inceleyen sistemli bilgidir. Araştırma, açıklama, kavrama bilimidir. Bu bilgileri kendi dışındaki her türlü özel bilimin sonuçlarında toplar. Tüm bilimlerin ortaya çıkardığı bilgi bulgularından yola çıkarak genel yasalara ulaşmaya, anlamaya çalışan zihinsel çabadır. Bilimlerin bilimi de denir.

2-FELSEFE NASIL DOĞMUŞTUR?

A: İlk bilinç şekli dindir. Din neden ve sonuçlarını anlamadan körü körüne inanmak, hayal etmekle başladı. Bu bilinç şekli insanı doğa karşısında güçsüz ve bilgisiz oluşunun doğal sonucuydu. Felsefe çok sonra doğdu.

Felsefenin doğuşu Bilimsel Bilginin ortaya çıkmasıyla gerçekleşti. Doğa ile ilgili bilimsel bilgilerin keşfedilmeye başlamasıyla insanın ilk bilinç- bilgi şekli olan dinsel-mitolojik kurgular, dünyayı, doğayı açıklamada çelişkiye düşme ve yetersiz kalmaya başladı. Doğa olayları ardında kavranamayan değil, Kavranabilen Nedenler görülmeye başlandı. Ve insan da dünyayı neden sonuç ilişkileriyle anlamak ve açıklamak gayretine yöneldi. İşte bu çabanın adı F E L - SEFE olmuştur ve felsefeyi doğurmuştur.

Felsefenin bilinen ilk ortaya çıkışı, ilk çağda Çin, Hindistan, Mısır uygarlıklarının şafağında doğmuştur. Bilimin de atılım yaptığı ilk bölgeler bunlardır. Klasik bugün anladığımız biçime ise ilk çağ Yunanistan'ında kavuşmuştur.

Felsefe işe ilk olarak teorik bilginin ilk tarihsel biçimi olan dinsel mitolojik dünya görüşünün ortaya atılmış olduğu sorulara yanıt aramakla başladı. Ancak

bu sorulara yanıt ararken dinsel- mitolojik dünya görüşünün ezberciliğinden farklı bir yol izledi. Pratik deneyim ve mantıkla uyum halinde teorik bir analize, açıklama ve anlama çabasına dayanmıştır.

Bu farklı yolda felsefe iki farklı yolu ortaya çıkarmıştır. Bunlar İDEALİZM ve MATERYALİZM okulu olarak sınıflandırılmıştır.

B- İDEALİST FELSEFE İLE MATERYALİST FELSEFE BİRBİRİNDEN NASIL AYRILIR? BİRBİRİNDEN FARKI NEDİR?

A- Felsefenin temel sorusu şudur: Madde mi, düşünceden önce gelir? Yoksa düşünce mi madde- den önce gelir?

İdealizm ve Materyalizm bu soruya verdikleri yanıtta göre ayrılır. "MADDE DÜŞÜNCE DEN ÖNCE GELİR" cevabı veren felsefe Materyalist yani maddeci felsefedir. Aynı soruya "DÜŞÜNCE MADDE DEN ÖNCE GELİR" cevabı veren felsefe ise İdealist yani düşünceli (İde: Felsefede düşünce, ruh demek olan kavranlardan türer) felsefedir.

İdealizmi ve materyalizmi birbirinden ayıran temel fark bu sorulara verilen yanıtıdır.

Bu temel soruya bağlı olan ikinci bir soru daha gelir O da, "Doğanın, dünyanın, evrenin kavranıp kavranamayacağı" sorusudur.

MATERYALİZM bu soruya KAVRANABİLİR cevabını verir.

İDEALİZM ise bu soruya KAVRANAMAZ cevabını verir. İdealizm bu nedenle din ile sıkı bir ilişki içinde tin, ruh, tanrı veya Allah'ı yardıma çağırır. Kavranamayacağı gibi, kavramaya gerek olmadığını da savunur. Kanıtlamaya çalışır.

MATERYALİZM doğayı ve dünyayı; evreni dıştan hiçbir şey katmadan olduğu gibi görmek, incelemek yorumlamaktır.

İDEALİZM ise doğayı dünyayı ve evreni dıştan düşünsel yapay katkılarla yorumlamaktır.

4-FELSEFE İLE DİN ARASINDAKİ FARK NEDİR?

A. Din deney ve sonuç ilişkilerini açıklamadan, karanlıkta bırakarak körü körüne inanmayı dayatan, dünyanın ters yüz edilmiş görüntüsünün kurgusudur.

Felsefe ise her şeyi mantık yoluyla açıklama, kanıtlama yolu izler. Neden sonuç ilişkilerini ortaya koymaya çalışır. Bu nedenle idealist felsefe bile din ile kardeş olsa dahi, bu çerçevede (vardığı sonuçlara rağmen) dinden farklı bir olgudur.

B. Felsefe doğayı toplumu ve insan düşüncesini belli bilimsel çalışmalarla inceler, din ise yorumlanamayan şeylerin ilk çağlarda tanrıya bağlanması ile ortaya çıkmış bir şeydir. Bu ikisi arasındaki fark birinin bilimsel gerçeklere dayanması, diğerinin ise herşeyi tanrı aracılığıyla açıklamaya çalışması ikisi arasındaki farktır.

5. MATERYALİZM DİNE NASIL YAKLAŞIR?

A. Materyalizm din'e her şey gibi tarihselliği ve nesnelliği içinde yaklaşıp. "İnsanı yapan din değil, dini yapan insandır." Din henüz kendine erişmiş veya kendini yitirmiş insanın yanlısamalı, tersine çevrilmiş özbilinci, öz duygusu" olarak deşifre eder, eleştirir.

Dini eleştirmekle birlikte din olgusunu reddetmez. "Din gerçek dünyanın ortaya çıkışının tersine çevrilmiş algılanışıdır" diyor Marx. Dinin ortaya çıkışının nesnel koşulları vardır ve dinin insan toplumu için işlevsizleşerek kaybolacağı koşulların da oluşması ile geride kalacağını açıklar.

6. İDEALİST FELSEFENİN ORTAYA ÇIKIŞIYLA SINIFLI TOPLUMUN ORTAYA ÇIKIŞI ARASINDAKİ BAĞ NEDİR?

A. Tarihteki ilk sınıflı toplumun köleciliğin ortaya çıkması ile beraber idealizmin ortaya çıkış koşulları da oluştu. Bu koşul şuydu: Üretim, hizmet kölelere yüklenince, köle sahiplerine entelektüel, zihinsel gelişme için gereken boş zaman ortaya çıktı. Düşünmek, yönetmek işlerini yapan köle sahibi sınıflar, her şeyi düşünen yöneten kendi konularına bakarak düşüncenin önce geldiği yanlısamasına vardılar.

Zihinsel çalışma bedensel çalışmadan ayrıldıktan sonra sömürücü sınıfların imtiyazı halini alır. Sömürücü sınıfların bedensel çalışmayı hor gören ideologları toplumun ayakta durması ve gelişmesinde zihinsel faaliyetin belirleyici etken olduğunu düşünmekle yanılığa düşmüşlerdir.

Öğrenciler İşçilerle Gözaltında

Sekiz aya yakındır alacaklarını alamayan PTT Sirkeci ek binası inşaatında çalışan işçiler, üç aya yakın bir zamandır alacaklarının ödenmesi için kararlılıkla oturma eylemlerini devam ettiriyorlardı.

Son yapılan görüşmeler sonucunda işçilerin eylemlerini son vermeleri üzerine alacaklarının ödenmesi kararına varıldı. İşçiler bunun üzerine eylemlerine son verip onlara verilen yirmi günlük süreyi beklediler. Yirmi günün son bulmasına rağmen işçilerin alacakları ödenmedi ve hiçbir adım atılmadı. Ellerinde Sosyal Çalışma Bakanlığı tarafından ödeme yapılması yönünde verilmiş yazılı belge olmasına rağmen işçiler PTT'den hiçbir yetkili ile görüşemiyorlardı.

İşçiler bu durumlar üzerine İnşaat-İş Sendikası ile birlikte hareket ederek, 21.11.2014 cuma günü saat 14:00' a Sirkeci PTT önüne işçilere destek çağrısında bulundular. İşçileri değil, bir avuç sermaye düzenini koruyan kolluk kuvvetleri ile gerilimli anlar yaşandı. İşçilerin tüm ısrarlı konuşmalarına rağmen PTT önünde bekleyen çevvik kuvvet ne onları içeri soktular ne de PTT müdürü-

nün aşağı inmesini sağladılar. Sözlü atışmalardan sonra kalkanlarla orada bulunanları iteklemeye, uzaklaştırmaya çalıştılar. Ellerine geçenleri darp ederek gözaltına aldılar. Gözaltına alınan arasında işçilerle desteğe giden iki DÖB'lü de bulunmaktadı. Hem gözaltı sürecinde hem de eylem sırasında öğrencilerin orada olması ve işçilere her konuda destek olmaları işçilerle büyük moral kaynağı oldu. Eyleme destek olarak gelenlerin büyük kısmında genç olması gençliğin işçi sınıfı içerisinde ki yerini ve önemini de bir kez daha bizlere gösterdi. İstanbul Üniversitesi'nden gelen öğrenci arkadaşlarımız 'Devrimci Öğrenciler İşçilerin Yanında', 'Biji Berxwedana Karkeran' yazılı dövizleriyle gelmişlerdi. Öğrenci olmamız sınıf mücadelesinden ayrı olmamız anlamına gelmediğini ve aslında vermiş olduğumuz özel mücadelenin de sınıfla bağlantısı kurulduğu zaman, zafere ulaşabileceğini bir kez daha inşaat işçileri ile birlikte kol kola kolluk kuvvetlerine karşı direnirken göstermiş olduk.

**Dünya Emegün Olacak!
DÖB'lü Bir Öğrenci**

Yunanistan'da Onbinler Ayaklanmanın Yıldönümünde Sokaklarda

Faşist cuntaya karşı gerçekleştirilen Politeknik Üniversitesi ayaklanması, bu yıl da önceki yıllarda olduğu gibi, üniversitede açılan standlar ve 17 Kasım günü gerçekleştirilen büyük yürüyüşle anıldı.

Yunanistan'da geçtiğimiz hafta eğitimdeki sorunlar nedeniyle lise öğrencilerinin okul işgalleri yaşanmıştı. Anma eylemi bu gerginlikle başladı. 15 Kasım günü Politeknik Üniversitesi polis tarafından işgal edildi; yaşanan çatışmaların ardından polis üniversiteden çekildi.

3 gün boyunca standlar açılıp faşist cunta ve Politeknik Ayaklanması üzerine söyleşiler düzenlendi.

17 Kasım günü de büyük bir yürüyüş düzenlendi. Yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı yürüyüşte polis, kitleye saldırmayı göze alamadı.

Kitlenin yürüyüşü, Amerikan Konsolosluğu önünde son buldu.

Liseliler Sokağa Çıktı

Antakya'da lise öğrencileri polis ve okul yönetimi tarafından gördükleri baskı ve soruşturmalara karşı "Baskılara Soruşturmalara Karşı Berkin Ol! Örgütlen! Hesap Sor!" şiarıyla bir eylem düzenledi.

"Okul yönetiminin öğrenci üzerinde kurduğu baskıya;

"Bölgemizi kana bulan emperyalizme, işbirlikçilerine;

"Her gün işçileri katleden bu köhnemiş düzene karşı Berkin'in yoldaşları olarak sokağa çıkıyoruz" çağrısı üzerine 23 Kasım günü saat 15.00'da Eğitim-Sen önünde bir araya gelen

öğrenciler, buradan Saray Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş başlar başlamaz öğrencilerin önü polis barikatıyla kesildi. Polis öğrencileri bu güzergah üzerinden yürümekte ısrar etmeleri durumunda "gözaltı yaparız" diyerek tehdit etti. Öğrenciler buradan "Baskılara Karşı Yıldıramaz" diyerek alternatif bir güzergahtan pankartları, sloganları ve flamlarıyla yürüyüşe geçtiler.

Beş Köprü üzerinden Büyük Park'a yürüyen öğren-

ciler, parka geldiklerinde basın açıklamasını okudular. Basın açıklamasından sonra 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı ve daha sonra eylem sloganlarla sona erdi.

Eyleme Dev-Lis, Özgür Lise, Liseli Kıvılcım, Devrimci Öğrenci Birliği, Liseli Öğrenci Birliği katıldı.

Antakya/Döb

Onlara Sözümüz Devrim Olacak

Haziran günlerinde Eskişehir'de hunharca dövülerek katledilen Ali İsmail'in anısına bu yıl ikinci kez Futbol Turnuvası düzenlendi. Yeni Kapı Tiyatrosu'nun emekleriyle yapılan turnuva Ayışığı Sanat Merkezi de emekleriyle destek oldu. 1-16 Kasım tarihlerinde yapılan turnuva iki halı sahada yapılacaktı. Fakat bir sahanın sahibini polislin tehdit etmesi sonucu maçlar tek sahaya sıkıştı, bundan dolayı bazı aksilikler yaşandı. Bunlar turnuva katılımcılarının ve düzenleyicilerinin canını sıkırsa da turnuva, "Umuda Depar At!" adı altında başladı ve sonlandı.

Bu yılki turnuva çeşitli mahalle takımları, üniversite öğrencileri, taraftar grupları, çeşitli siyasi partiler ve Ayışığı Sanat da katıldı. Toplamda 48 takım, eleme usulü ile yapılan maçlar sonucunda, (ki turnuvada kadın takımları da vardı) finale iki takım kaldı. Ayışığı Sanat önce ARKHE, ardından geçen yılın şampiyonu Gaziemir CHP ve sonrasında Taşra FC takımlarını net skorlar ile elemeyi başardı. Sonrasında bir kadın takımı olan Arin Mirkan

(bizim maça kadın getirmeyi unutmışlardı ama :) ile karşılaşıp çeyrek finalden elendik. Devrim Gücü ve Domane Cici Sokak final maçına kalmaya hak kazandılar.

Pazar günü yapılan final maçına Ali İsmail'in anne, baba ve yeğenleri de davetli olarak katıldılar. Maç öncesinde Ruşen Alkar ve İMD müzik dinletileriyle renk kattılar. Ardından tüm takım temsilcilerinin, final takımlarının ve ailemizin de katılımıyla hatıra fotoğrafları çekildi. Final maçını Ali İsmail'in yeğenleri yönetti ve maçın sonucunda: Devrim Gücü 1. Domane Cici Sokak 2. Old Smyrna (Eski İzmir) 3. olarak kupalarını ailemizin ellerinden aldılar.

Genel olarak dostluk kuralları çerçevesinde geçen hemen hemen her maç öncesi Gezi'de yitirdiklerimiz adına yapılan saygı duruşları ile başlayıp, sloganlarla biten maçlar oldukça çekişmeliydi. Ve her takım finale kalabilmek için ter döktü.

Biz de çok istemiştik kupayı. Maçlarımız sırasında, her maça özgü marşlarımızla sahadaki yoldaşlarımıza ve dostlarımıza destek olduk. Finalde alacağımız kupayı, Güzeltepe şubemizdeki Ali İsmail Kütüphanesine hediye etmeyi çok istedik ama yenildik!

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi Onlara Sözümüz Devrim Olacak!

Ayışığı Sanat Merkezi İZMİR

İŞİD, Kobane'nin bir türlü düşmemesi nedeniyle aralarındaki abdestsiz bulmak üzere örgüt içi denetleme başlattı...

Zaytung

Parti Her Yere!

Umut Güneş

Bilinen bir hikayedir. Şubat devrimi sonrasında Lenin sürgünden gelir ve Rusya işçi sınıfı öncüsünü büyük bir coşku ile karşılar. Sonrasında Sovyetler kongresinde burjuva hükümette yaşanan kriz üzerine yapılan tartışmalarda, Menşevik ve Sosyalist Devrimci liderler Rusya'da iktidarı almaya hazır bir devrimci partinin olmadığını ve bu yüzden de burjuvazinin iktidarda kalması için, deyim yerinde ise her türlü yalvarmaya ve tavize yönelmek gerektiğini ifade ederler. İşte o anda Lenin ayağa kalkar ve var gücüyle şöyle seslenir "Hayır! Rusya'da iktidarı almaya hazır bir parti vardır. Bu parti Bolşevik Partisidir" der.

Sovyet delegelerinin çoğunluğu (Menşevik ve Sosyalist Devrimci) Lenin'i ilk kez kendi sesiyle duymaktadırlar. Zira Menşevik ve Sosyalist devrimcilerin Lenin ve Bolşevik Parti hakkında söyledikleri büyük oranda çarpıtmalara ve açıkça yalanlara dayanmaktadır. Sovyet delegeleri Lenin'in kürsüden konuşmasını isterler. Lenin kürsüye çıkar ve Rusya işçi sınıfı ve köylülüğünün Sovyetler aracılığıyla iktidarı alması gerektiğini ifade eder. Nisan tezleri olarak da bilinen tezlerini orada da yineler ve Bolşevik Parti programını Sovyet delegelerine yalın bir dille anlatır. Konuşma süresini aşmasına rağmen delegelerin baskısıyla Lenin konuşmaya devam eder. İşte o cesur çıkış Rusya işçi ve yoksul köylülerinin ve askerlerinin yönünü Bolşevik Partisine ve Lenin'e daha fazla döndüğü bir tarihsel andır. Rusya'nın devrimci proletaryası ve gençliği öncüsüne güvenmekle hata etmemiştir. Kısa süre sonra da tüm dünyada devrimler yüzyılına başlatan 1917 Ekim devrimi gerçekleşecektir.

Bir halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya yıkılacak ve halklar özgürlüğüne kavuşacaktır. İşçi sınıfı ilk kez iktidara gelecek (Paris Komününü saymazsak) ve sosyalizmin kuruluşu için büyük bir mücadele vereceklerdir. Dünya Avrupa proletaryasından bir devrim beklerken (Bolşevik Parti ve Lenin de buna dahildir), Rusya proletaryası ve asker üniforması içindeki köylülük devrimi gerçekleştirerek dostların ve düşmanların dikkatini çekmiştir. Ekim devriminin üzerinden uzun zaman geçmesine ve dünya birçok devrim örneği yaşamış olmasına rağmen dönüp dönüp Ekim devriminin incelenmesinin bir sebebi var. Parti olgusu Ekim devriminde son derece öndedir ve Bolşevik parti kitlelerle kurduğu bağ ile bugün hala örnektir.

Önemli çünkü; Tunus örneğini saymazsak Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'da yaşanan ayaklanmalarda kitlelerle güçlü denebilecek bağlar kurabilen bir partinin varlığı yok. Yine de kitleler yaşamın dayanılmaz şartlarına isyan edip ayaklandılar. Kapitalizm her gün ürettiği çelişkilerle devrimlerin zeminini hazırlarken, en büyük eksiklik ayaklanmacı kitlelere iktidarı hedefini gösterecek ve iktidarı almaya odaklanmış bir komünist partinin eksikliği.

Bu eksiklik (ki bu önceki dönemler için de geçerlidir) kendiliğindenlik ve örgütsüzlüğün bir dönem için öne çıkmasına sebep olsa da; yıllar yılı örgütlenmiş ve deneyim kazanmış burjuva devlet aygıtı ve örgütleri, emek cephesinde de güçlü bir örgütlülüğün varlığını dayatıyor.

Parti Bayrağı Her Yere Her Eyleme!

Türkiye ve Kürdistan devriminin son iki yılda yaşadığı hareketli günlerin çok öncesinde Leninist Parti böyle seslenmişti kadrolarına ve sempatanlarına. Neden? Bu sorunun cevabını geçtiğimiz iki yıl veriyor. Leninist tezler Türkiye ve Kürdistan devrimi için o kadar ön açıcı ki, sürekli vurgulanan devrimin güncelliği yaşanılanlarla kanıtlanınca, kitleler içinde Leninist Partinin saygınlığı ve yeri daha çok arttı. Taksim komünü günlerini hatırlayanlar Leninist Partinin sloganlarının ve taleplerin nasıl da kitlelerle buluştuğunu gördüler.

Yine de şunu söylemeden geçemeyeceğiz. "Parti Bayrağı Her Yere Her Eyleme" sloganı yeterince anlaşılabilir ve hayata geçmiş değildir. Lenin'in cesur çıkışı nasıl ki kitlelerin yüzünü daha çok Bolşeviklere çevirmişse, bizler için de aynı şey geçerlidir. Parti sloganlarını ve politikalarını kitlelere götürmek ve onlarla canlı, sıkı bağlar kurmak Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin yönünü belirleyecektir.

Ortada ciddi bir boşluk var! Devrim için koşullar uygun ve sınırlarımızın etrafı devrimci güçlerle gerici faşist güçlerin çarpışmalarıyla kaynıyor. İşte tam da bu anda, Leninist Partinin hemen her yere ulaşması, toplumun devrimci kesimleriyle bin bir yolla kurdukları bağ ve en nihayetinde geçerli olan devrimci pratiğin kendisi olduğunu unutmadan yapacağımız işler bizleri zafere taşıyacaktır.

Artık her şey Leninist kadroların olanca coşkuları ile verecekleri mücadeleye ve ortak aklı olan kolektifimize olan güvene bağlıdır. Tarih boyunca bu gemi hiçbir yerde ve kimseyi yarı yolda bırakmadı. Aynı hamurdan yoğrulmuş Leninist Parti de öyle...

Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!

Çukurova Üniversitesi'nde Faşist Saldırı

Faşist öğrenciler ve dışardan gelen faşistler, 19 Kasım günü Çukurova Üniversitesi'nde R alanında bulunan kütüphanenin önünde aşure dağıtıyorken, yurtsever öğrenciler de her zaman toplandıkları alanda şarkılar, türküler söylüyor ve halay çekerken, faşistlerin sözlü ve fiziki saldırıları başladı. Yaşanan irili ufaklı müdahalelerden sonra faşistlerin hazırlık yapıp okul dışından birçok kişi getirdikleri görüldü. Aynı zaman da okula poliste gelmeye başladı. Devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler bunu fark ettikten hemen sonra faşistlere müdahale ederek anladıkları dilden faşistlere cevap verdiler. Bunu üzerine çevik kuvvet sayısı R alanında artırılarak ufak

bir bahane yaratılarak devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere müdahale edilerek 10 kişi gözaltına alındı.

Gözaltılardan sonra dağılan öğrenciler tekrar bir araya geldiler. Faşistler de polis güvenliğinde okuldan çıkarıldılar. Bir araya gelen öğrenciler gözaltında bulunan 8'i kadın 2 erkek öğrenciyi almak için Meydan Mahallesinde bulunan Emniyet Müdürlüğü'ne gittiler. Emniyetin önünde önce halaylar çeken ve sloganlar atan öğrencilerle, emniyetin yanında bulunan parkta geç saatlere kadar beklediler. Ardından gece saat 00.00 sularında gözaltında bulunan öğrenciler adli tıba tekrar götürülerek serbest bırakıldılar.

Devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler 20 Kasım günü faşist saldırıları ve gözaltıları protesto etmek için saat 12.00 de kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirerek mücadelelerini sürdüreceklerini gösterdiler.

Yürüyüş boyunca "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Direne Direne Kazanacağız", "Çukurova Faşizme Mezar Olacak", "Çukurova Goristan Ji Bo Faşistan", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Yürüyüş sonunda halaylar ile eylem sonlandırıldı.

DTCF'de Faşist Baskılar

Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi yıllardır faşistlerle yaşanan çatışmalarla ve baskılarla gündeme geliyor. Bu baskılar, biz mücadelemizi ilerlettikçe daha çok şiddetlenir hale geldi. İki büyük ayaklanma yaşadığımız bu dönemlerden sonra devrimci ve yurtsever öğrencilere dönük faşist baskıların ve saldırıların gün geçtikçe daha çok arttığını ve sürekli hale geldiğini görüyoruz. Özellikle DTCF'de son iki haftadır okul yönetimi, eli satırlı faşistler ve polisler işbirliği yaparak devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere karşı saldırgan bir tutum izliyorlar.

Gündüz üniversitelerde saldıran polis ve faşistler akşamları evlerine giden öğrencilere pusu atarak satırlarla saldırmış ve yaralanan 4 öğrenci hastaneye kaldırılmıştır. 17 Kasım günü de okula hazırlıklı gelen polisler, üstünü aratmayan öğrencilere saldıran 6 kişiyi gözaltına aldı.

Yapılan bu faşist baskılar biz devrimci öğrencileri engellemeyecek. Mücadelemiz faşizmin kökünü kazıyana dek devam edecek.

**FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ
DİL TARİH GORİSTAN JI BO FAŞİSTAN
DTCF DÖB**

Öğrenci Gençliğe Düşen Tüm Ezilen Halklarla Birlikte Mücadele Etmektir

Merhaba yoldaşlar

1980 askeri faşist darbesinin bir ürünü olan üniversiteleri hapishaneye çeviren, burjuvazinin kafasındaki öğrenci modelini oluşturmak için 33 yıl önce kurduğu YÖK'ü üniversitemizde protesto ettik.

Tabi ki amacımız "YÖK kaldırılсын" değildi. Amacımız yaşanan tüm saldırıları protesto etmektir. Ermenek'te madende sular altında 18 maden işçisini katledenler, Suriye'de alevileri katledenler, Şengal'de Ezidi halkını katledenler ve Kobane'de Kürt halkına İŞİD çeteleriyle saldıranlar, YÖK adı altında öğrenci gençliğe saldırıyor. YÖK öğrenci gençliği üniversite duvarları içine hapsetmek istiyor. Emperyalizm emekçi halklara silah doğrulturken faşist devlet, YÖK'üyle, katil polislerle, sivil faşistlerle gençliğin önünü kesmek istiyor.

Gençlik bu baskılar karşısında yılmı-

yor, aksine mücadelesini bilince çıkararak savaşına dört elle sarılıyor. Haziran halk ayaklanmasında Anadolu Üniversitesi öğrencisi olan Ali İsmail Korkmaz sivil faşistlerce sokak ortasında dövülerek öldürülmüştü. Hewal Muhammet, Mustafa Kemal Üniversitesi öğrencisi iken gerilla hareketine katılmış, geçtiğimiz hafta mücadele yürüttüğü YPG saflarında ölümsüzleşmişti. Hewal Muhammet ve Ali İsmail Korkmaz aynı kapitalist sisteme karşı savaşırken ölümsüzleştiler. Onlar tıpkı Deniz Gezmişler gibi üniversite duvarlarını yıkmışlardır.

Şimdi öğrenci gençliğe düşen de budur. O duvarları yıkıp işçi, emekçi ve tüm ezilen halklarla birlikte mücadele edip kapitalizme karşı savaşmaktır.

**Antakya Üniversitesi'nden
DÖB'lü Bir Öğrenci**

Mersin Üniversitesi'nde Faşist Saldırıları

Mersin Üniversitesine yoğun faşist saldırılar gerçekleşiyor. DÖDEF'in Yenişehir Kampüsünde Abdullah Öcalan nezdinde tüm siyasi tutsakların özgürleştirilmesi için açtığı imza standına saldırı gerçekleşti. Saldırı 7 Kasım Cuma günü öğle saatlerinde oldu. Standta bekleyen az sayıda kişiye ellerinde satır, bıçak ve sopalarla polis eşliğinde saldırı gerçekleştirdi faşistler. Saldırıyı duyan Çiftlikköy öğrencileri desteğe geldiler. Faşistler polis eşliğinde yaptıkları saldırıdan sonra hızla kaçıp gittiler. Desteğe gelen öğrencilerle polis teşhir edilip imza standı tekrar açıldı.

Faşistlere Anladıkları Dilden

10 Kasım Pazartesi günü; yurtsever, devrimci ve demokrat öğrenciler, baskıların onları yıldıramayacağı söyleyerek Yenişehir Kampüsünde stant açtılar. Öğle saatlerinde faşistler, bir öncekinden daha kalabalık bir şekilde saldırmak istediler. Yurtsever, devrimci ve demokrat öğ-

renciler de faşistlere anladıkları dilden karşılık verdiler. Polisin koruması ile faşistler can havliyle kampüsten kaçtılar.

Saldırı sonucunda birkaç öğrencide sıynklar meydana geldi. Bir öğrenci de eline gelen döner bıçağıyla yaralandı. Yaralanan öğrenci Mersin Üniversitesi Hastanesine götürüldü.

Hastanede yaralanan öğrenciyi gözaltına almak istediklerinde orada bulunan arkadaşları buna izin vermediler.

Yaralan öğrencinin tedavisi sürerken hastane önünde bekleyiş sürdü. Bekleyişle beraber destek de arttı. Toma ve çevik kuvvette hastane önünde bekliyordu. Yaralanan öğrencinin çıkarmasının ardından kısa bir basın açıklaması yapılarak Çiftlikköy Kampüsüne geçildi.

Mersin Üniversitesi/DÖB

Devlet Van TYÇP İşçilerine Deprem Üstüne Deprem Yaşatıyor!

Van'da zaten girip çalışabilecekleri bir iş sahası yok, tarım ve hayvancılık tamamen bitmiş durumda. Ashında tüm bunların da sorumlusu olan devlet, depreme rağmen hayatta kalabilmiş olanları da adeta öldürmek için çaba sarf ediyor. İşçilerden bir çoğunun çocukları, yaşlıları hasta... Aileler paramparça olmuş durumda. Van depremedesi TYÇP işçilerine "Neden hala ölmediniz?" dercesine devlet ve hükümet tarafından deprem üstüne deprem yaşatılmaya devam ediyor.

Van depremedesi TYÇP işçileri Van'da verdikleri mücadelenin ardından Ankara'da bir süre Sıhhiye Parkı'nda da mücadeleyi sürdürdüler. Gazlandılar coplandılar, kararlılıklarından vazgeçmediler. Van depreminin yıldönümünde onlara işlerine dönecekleri ya da kendilerine bir iş sağlanacağı sözü verildi.

Büyük umutlarla Van'a dönen depremede TYÇP işçileri dönmeleriyle birlikte deprem üstüne deprem yaşıyor. Yaşamları ve umutları hükümet tarafından ısrarla tekrar tekrar yıkılıyor. Ankara'da söz verilirken Van'a gönderilen işçiler işbaşı yaptırılmıyor. Vali verilen sözlerin bir anlamı olmadığını 7.286 kişiyi çalıştırabileceği iş olanığının bulunmadığını söylüyor.

Van TYÇP işçileri çareyi bir kez daha Ankara'ya gitmekte buldular. Ankara'da CHP milletvekili Süleyman Çelebi ve AKP Van milletvekili Burhan Kayatürk ile ve Malatya milletvekili Öznur Çalık (AKP Genel Başkan Yardımcısı ve Halkla

İlişkiler Daire Başkanı) aracılığı ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı ile bir görüşme gerçekleştirildi. Çalışma Bakanı işçilerin 7.286 kişi olmasından dolayı bu kadar insana iş veremeyeceğini söyledi. İşçiler ne kadar mağduriyetlerini anlatsalar da bir faydası olmadı. İşçiler ancak bin kişiye iş sağlanabileceği ve bu sene çıkan yasa gereği de 35 yaş üzeri olma şartıyla bin kişiye iş verileceği söylendi ve adeta işçilerle pazarlık yapılmaya çalışıldı.

Van'da durum bambaşka. Bin kişi işbaşı yapacaktı ama AKP İl Başkanı ve Van Valisi bu bin kişinin 5 ay boyunca mücadele eden işçiler değil, 35 bin kişi arasından yapılacak kura ile

belirlenecek bin kişinin işbaşı yapacağını ilan ettiler. Van'da daha bir buçuk ay kadar önce (sözde) kurayla kendi yandaşlarını yaşlarını hiç sorun yapmadan alan bir zihniyetle karşı karşıya kalan işçilerin yeniden umutları yıkıldı.

Valilikle görüşün işçilere "35 bin kişi arasından kura çekileceğini ve bu kuraya göre işbaşı yaptırılacağı" söylendi. Yani ne Çalışma Bakanı'nın ne AKP Genel Başkan Yardımcısının verdiği sözlerin hiçbir anlamı yok. AKP İl Başkanı ve Van Valisi "Biz gene bildiğimizi yaparız" dercesine TYÇP işçilerine verilen tüm sözlere rağmen deprem üzerine deprem yaşatmakta ısrar ediyor.

Nestle Gıda İşçisi'nden "Sessiz Çığlık" Açlık Grevi

Nestle Gıda Bursa Karacabey fabrikasında 1 Temmuz tarihinde işten atılan 28 Nestle işçisi ve Tek Gıda İş Sendikası eylemlerinin 142. günü olan 19 Kasım günü Nestle Gıda'nın Maslak'taki Genel Merkezi'nin bulunduğu Nuro Plaza önünde bir günlük açlık grevi gerçekleştirdi.

Nestle Gıda'nın ve kamuoyunun dikkatini işten atmalara ve sendikal haklara dikkat çekmek için "Sessiz Bir Çığlık" olmak amacıyla açlık grevi gerçekleştirdiğini belirten Nestle işçileri, Öz Gıda İş Sendikası'nın tam bir işveren vekili gibi davrandığını ve buna itiraz ederek sendikal haklarına sahip çıktıkları için işten atıldıklarını ifade ettiler.

Tek Gıda İş Sendikası temsilcilerinden Yunus Durdu "Bugün Nestle Gıda önünde Karacabey fabrikasında 142 gün önce işlenen bir iş cinayetinin, 28 insanın hiçbir suçu yokken kapının önüne konulmasını protesto etmek için buradayız. 142 Gündür 28 insan mücadele ediyor. Mücadeleleri ekmeklerinin mücadelesi, kavgaları çocuklarının kavgası. Bugün sabah 08.00 ile 17.30 arasında burada olacağız ve arkadaşlarımız bugün açlık grevindeler. Eğer bu 28 işçi işlerine geri alınmazsa eylemlerimizi sürdüreceğiz ve gerekirse açlık grevlerine, ölüm oruçlarına devam edeceğiz." dedi.

Tek Gıda İş Sendikası Genel Teşkilat Sekreteri İbrahim Ören, "Nestle Gıda 28 işçisini işten çıkarttı. Önce sizi izne çıkarıyorum dedi arkasından hiçbir gerekçe göstermeden işten çıkardı, açlığa terk etti. Burada sendikamızın imzaladığı toplu sözleşme şartlarına itiraz etmek suç, daha insanca çalışma şartlarını istemek suç, hakkını aramak için işçi kardeşleriyle toplanıp görüşmek suç. Dayanışma suç. Sözleşme taleplerini yazıya dökmek, imza toplamak suç. İşletme yöneticileriyle birlikte hareket eden sendika yöneticilerini eleştirmek suç. En sonunda hakları için başka bir sendikayı seçmek de suç. Nestle Gıda, Tek Gıda İş Sendikası üyeleri olarak bundan böyle her türlü mücadele yöntemiyle karşınızdayız." dedi.

Nestle işçileri verdikleri mücadelenin Bursa Karacabey'de ve Nestle'nin bulunduğu her yerde farklı şekillerde süreceğini belirttiler.

Demiryolu İşçileri Ankara Yolunda

KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) üyesi demiryolu emekçileri, "Demiryollarının Özelleştirme Uygulamalarına Karşı Yürüyoruz" şiarıyla 5 koldan Ankara'ya yürüyüşe geçti.

17 Kasım günü Halkalı Garı'ndan yürüyüşe başlayan demiryolu emekçileri Haydarpaşa Garı önünde toplanarak "Özelleştirmeye Geçit Vermeyeceğiz" dedi.

Eylemde, işçiler adına açıklamayı BTS Genel Hukuk Sekreteri Coşkun Çetinkaya okudu. "Biz demiryolları işçileri, bir kez daha yollara düştük" diyerek sözlerine başlayan Çetinkaya, "Bizleri yollara düşüren,

isminde 'adalet' olan, ancak bu kelimenin tam tersi uygulamalar sergileyen AKP'nin demiryollarındaki adaletsizliğidir" diye konuştu.

AKP'nin peşkeş ve işçi sömürü politikalarına geçit vermeyeceklerini vurgulayan Çetinkaya, Haydarpaşa Garı'nın yandığı 24 Kasım tarihinde Kadıköy'den gara yürüyeceklerini duyurdu.

Sağlık Emekçilerine Düşen Pay Daha Çok Mesai Daha Çok Performans Daha Az Ücret

19 Kasım ünü Cerahpaşa Tıp Fakültesi ve Okmeydanı Eğitim Araştırma Hastanesinde bir basın açıklaması gerçekleştiren Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) taleplerini sunarak, 20 Kasım günü Meclis önünde olacaklarını açıkladılar. Pek çok hastenenin önünde benzer açıklamalar yapıldı.

Sağlık emekçileri 20 Kasım günü açıkladıkları gibi Ankara'da Meclis önündeydiler. Sabah saatlerde biraraya gelen sağlık emekçileri, SES binasından çıkarak meclis önüne yürüdü. Meclis önüne gelindiğinde SES adına basın açıklamasını Gönül Erden okudu. Taleplerini sıralayan emekçiler, "TBMM Plan Bütçe Komisyonu üyelerini sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin sesine kulak vermeye çağırıyoruz. Aksi takdirde haklarımızı elde edinceye kadar fiili, meşru ve militan mücadeleyi yükselteceğimizi kamuoyuna saygı ile duyuruyoruz" dediler.

Meclisin planladığı bütçede sağlık harcamalarına çok küçük pay ayrılmasını eleştiren emekçiler, yine taleplerinin gözardı edilmesi durumunda mücadeleyi yükselteceklerini söylediler. Açıklamanın ardından oturma eylemine geçildi.

Saatler 12.00'ye gelirken polis emekçilere saldırdı ve çok sayıda kişi gözaltına alındı. Gözaltına alındığı öğrenilen isimler şunlar: Gönül Erden, İbrahim Kara, Fikret Çalağan, Şinasi Dursun, Yılmaz Bozkurt, Hüsnü Yıldırım, Mehtap Karaoğlu, Fikret Bulut, Bulut Haski-

oğlu, Adnan Unal, Erdal Turan

Sağlık Emekçilerinin Talepleri şunlar:

"-2014 enflasyon farkı "ek zam" olarak 2015 bütçesi içinde yer almalıdır.

-Ek ödeme/döner sermaye ödentileri emekliliğe yansıtılmalıdır.

-2015 bütçesi sermayenin, yerli ve yabancı tekelcilerin ve savaş lobisinin çıkarları doğrultusunda değil, bütçenin asıl kaynağı olan işçi ve emekçilerin ekonomik ve sosyal ihtiyaçları gözetilecek şekilde hazırlanmalıdır.

-Güvenceli istihdamın korunması ve geliştirilmesi temel yaklaşım olmalı, bunun için öncelikle kamu harcamaları ve kamu istihdamı artırılmalıdır...

-Yılın ikinci yarısında ücretleri eriten "artan oranlı vergi dilimi" uygulamasına son verilmelidir

-Emekçilerin yoksulluğunu arttıran dolaylı vergiler azaltılmalı, kazançta göre vergilendirme esas olmalı, yüksek gelirlilerden belli bir oranda "servet vergisi" alınmalıdır...

-Kıdem tazminatının fiilen kaldırılması, taşeron çalışmanın artması, bölgesel asgari ücret ve kiralık işçilik gibi yasal düzenlemeler derhal geri çekilmelidir...

-Elektrik ve doğalgaz zamları geri alınmalı, 2015'te temel tüketim mallarına herhangi bir zam yapılmamalıdır...

-Ağır borç yükü altındaki ücretli emekçilerin borç faizleri silinmeli, yasal borç takipleri durdurulmalı, ücretlilere borçlarını ödeme kolaylığı getirilmelidir."

PTT İşçilerine Polis Saldırısı Ve Gözaltı

Ödeme yapılacağı söylenmesine rağmen ücretlerini almayınca, Sirkeci PTT önünde 21 Kasım günü öğle saatlerinde basın açıklaması yapmak isteyen işçilere polis saldırdı.

Basın açıklaması yapmak isteyen İnşaat İş üyesi işçilerle sendika yöneticileri, Mücadele Birliği Platformundan DÖB'lü öğrenciler, Alinteri okurları, DAF'lı öğrenciler, Avrupa'da yaşayan Türkiyeli göçmen örgütlerinden DDİF, Torun İnşaat işçilerini temsilen Fesih Akkaya destek için geldiler.

İşçiler alacaklarının ödemesi için aylardır eylem yaptıklarını ve sokakta kaldıklarını belirterek, "Madem ki ödeme yapılmıyor. Müdür gelip bizim yüzümüze neden ödeme yapmadığını basının önünde açıklasın" dediler. İşçiler muhatap bulamayınca PTT'ye girişi kapatarak geçişleri önlediler. Bunun üzerine polis bizzat sendika yöneticilerin, işçilerin üzerinden koliller geçirmeye başladı.

İşçiler ve desteğe gelenler kenetlenerek posta ve kolillerin geçmesini önlediler. Bunun üzerine çevik kuvvet amiri müdahale uyarısında bulundu. İşçilerin ve desteğe gelenlerin cevabı "Gönderilecek koliler, aylardır parasını alamadığı için sokakta yatan işçilerden daha mı önemli, sizin güvenlik anlayışınız bundan mı ibaret" diyerek

geçişe izin vermedi. Bunun üzerine çevik polis kol kola giren işçiler ve desteğe gelenleri kalkanlarla iterek, sürükleyerek ve darp ederek gözaltına aldı. Aralarında yaralıların da bulunduğu 16 kişi gözaltına alındı. İnşaat İş Sendikası Başkanı Mustafa Adnan Akyol ise Esenyur Belediyesi eyleminde ayağından yaralandığını ve ameliyatlı olduğunu söylemesine rağmen ayağına basılarak yerlerde sürüklendi. Basın emekçilerinin ve desteğe gelenlerin ambulans çağırmasının ardından Akyol ambulansla hastaneye taşındı ve orada gözaltı işlemi yapıldı.

Aralarında DÖB'lü öğrencilerin ve Alinteri muhabirinin de bulunduğu 16 kişi, Haseki Hastanesi'nde sağlık kontrolünün ardından Vatan Caddesindeki Emniyet Müdürlüğüne götürüldüler gece saatlerinde de serbest bırakıldılar.

PTT Taktiği: Vasaları Çiğne, Dalavere Yap, Hakkını Arayanın Üzerine Polisi Sall

Altı müfettişin hazırladığı raporla işçilerin çalıştıkları gün üzerinden ücret alacakları tespit edilerek ücretlerinin yüklenici firma Zamir İnşaat tarafından 3 gün içinde ödemesi, aksi takdirde asıl işveren olan PTT Sirkeci Başmüdürlüğü tarafından işçilerin ücretlerinin ödemesi gerektiği yönünde raporlanmıştı. PTT Sirkeci Başmüdürlüğü ise rapora rağmen PTT Genel Müdürlüğü'nden resmi yazı ile ödeme emri geleceği ve bunun da üç günün bulacağını, ödemenin kesin olarak yapılacağını söylemişti. 20 Kasım günü ücretlerini almak isteyen işçilerin karşısına çıkan ise çevik kuvvet polisi oldu.

İşçiler resmi işlemlerin tamamlanması için gereken sürenin dolmuşunu belirterek ücretlerinin ödenmesini istediler. Fakat PTT Sirkeci Müdürlüğü ödeme sözü verdiği ücretler için saat 16.30'a kadar beklettiği işçiler "Bizim bunu ödeme koşulumuz yok. Mahkeme yoluna gidin" cevabını verdi. İşçileri isyan ettiren bu karar üzerine işçiler ellerindeki evrakla PTT yönetimiyle görüşmek istediklerinde ise çevik kuvvet saldırısıyla karşılaştı.

İnşaat İş Sendikası yöneticileri PTT yönetiminin işçilerin çalıştıkları süre de dahil hukuksuzluk üzerine hukuksuzluk yaptıklarını belirterek yönetimin işçilerin görüşme talebini kabul etmesi gerektiğini belirtti. Çevik kuvvet ve işçilerle yaşanan arbede sırasında sendika yöneticileri de darp edildi.

PTT Sirkeci Başmüdürlüğü her tavrıyla "Ben her türlü yasayı hiçe sayar, usulsüz ihalelerle cebime parayı koyarım. İşçiyi sonuna kadar sömürür, emeğini kullanır, kendisini soğaka atarım. Ücretini ödemek için her türlü dalavereyi çevirip her yola başvururum. Hakkını istemeye kalkan olursa arkamdaki devlet çevik kuvvetini üzerine salarım" diyor.

İSİGM'den Enerji İşçilerine Dayanışma Ziyareti

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, eylemlerinin 96. gününde olan Enerji-Sen üyesi BEDAŞ işçilerine Taksim'de direniş çadırında ziyaret etti.

İSİGM'den Dr. Coşkun Camıvar, maddelerden, enerjiye, tarımdan inşaata, tersane sektörüne kadar pek çok iş kolunda yaşanan iş cinayetlerinin ayyuka çıktığı bir süreçte Enerji-Sen üyesi BEDAŞ işçilerinin işçi sağlığı ve iş güvenliği talebini dile getirdiklerini ve bu nedenle işten atıldıklarını, BEDAŞ işçilerinin mücadelesinin bu nedenle çok önemli ve değerli olduğunu belirterek "Direnişiniz Direnişimizdir" dedi.

96 gündür sürdürdükleri mücadelede bir çok emek dostuyla birlikte dayanışma içinde eylemlerini sürdürdüklerini belirten BEDAŞ işçileri "Bizler BEDAŞ'ın kapısından içeriye girip işbaşı yapınca ve İSİG tedbirleri alınmaya kadar mücadeleye devam" sözü verdiler bir kez daha.

Dora Otel İşçileri Hakları İçin Sokakta İşten Atmalar Rezervasyonları İptal Ettirdi...

Dora Otel yönetiminin, Tüm Emek Sen'de örgütlenmeleri üzerine işten attığı işçilerin işlerine dönme mücadelesini çeşitli eylemlerle sürdürüyor. Dora Otel işçilerinin işten atılmalarının ardından işçilerle dayanışma ve turizm sektöründeki sömürü koşullarına karşı mücadele için oluşturulan Dora İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri üçüncü kez Dora Otel önünde buluştular.

rinin eylem hakkında sorular sorduğu otelin güvenlik görevlisi "Bizimle ilgisi yok" şeklinde açıklama yaptı. Bunu fark eden işten atılan Dora Otel işçilerinden birisi rehberin yanına giderek eylem hakkında bilgi verdi. Rehberin "Böyle bir şey nasıl olur? Bunu rehberliğini yaptığım firmaya bildirmek zorundayım" şeklinde cevap verdi ve işçilere başarılar diledi.

Basın açıklamasının ardından platform bileşenleri kısa konuşmalarla Dora Otel işçilerinin mücadelesini işlerine dönünceye kadar hep birlikte sürdüreceklerini belirttiler.

Dora Otel'in işten attığı işçilerden birisi de otel yönetimine seslenerek "Otel yöneticileri eşyalarımızı toplamak için bir koli ayarlayın, yakında otelin gerçek sahipleri gelecek" dedi. İşçinin otel yönetimine seslendiği sırada arabasıyla gelen yöneticisinin eğilerek hızla otel içine girdiği gözlemlendi.

Eylemde taşınan ozaltilerin otelin karşısındaki dükkanların kenarlarına asıldı. Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri otelden atılan işçiler sendikal haklarıyla çalışmak üzere işe alınmaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirterek sloganlarla eylemi sonlandırdılar.

Dora Otel İşçileri Dayanışma Platformu, 16 Kasım Pazar günü Pangaltı metro önünde toplanarak İngilizce, Arapça, Farsça ve Türkçe ozaltiler ve dövizlerle Dora Otel önüne yürüyüş düzenlendi.

Otel çalışanları ve otelle çalışan firmalardaki emek dostlarından alınan bilgilere göre otel müşterileri yönetime tepkilerini dile getiriyorlar. Konaklama için müşterilerini Dora Otel'e getiren bazı turizm firmalarının işten atmaları protesto ederek Dora Otel'e son iki haftadır müşteri getirmedikleri verilen bilgiler arasında.

Dora Otel işçileriyle uluslararası dayanışmada bulunan emek dostları da artıyor. Uluslararası Taşınmacılık İşçileri Sendikası (DSF) yayınladığı bildiriyle desteğini kamuoyuyla paylaşırken, otel müşterilerinden, Latin Amerika, İran gibi farklı ülkelerden de destek mesajları alyorlar.

Dora Otel işçilerinin emek dostları, atılan işçilerin işlerine dönünceye, otelde çalışanlar üzerindeki baskı ve mobbing uygulamaları son buluncaya kadar mücadeleyi

farklı eylemlerle sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Platform üyeleri 23 Kasım'daki dördüncü hafta eylemlerinde Otel yönetimini epey zorladılar. Bu haftaki eylem Talimhane Caddesi'nden yürüyüşle oteller önünden geçilerek yapıldı. Turizm sektöründe çalışanları, ağır çalışma koşullarına, işten atmalara, karşı anayasal bir hak olan sendikal olmaya dikkat çekildi. Çevre otel çalışanlarına, daha iyi çalışma koşulları için sendikal olma ve örgütlenme çağrısı yapıldı, sloganlar atıldı.

Dora Otel önünde yine Türkçe, İngilizce, Arapça, Farsça, pankartlar açıldı. İngilizce, Türkçe, Arapça basın açıklamalarıyla Dora Otel'deki ağır çalışma koşulları anlatıldı. Dora Otel işçilerinin asgari ücretle 8, 12, 14 saat çalıştırıldıkları, yol ücretlerini kendilerinin karşılamak zorunda kaldıkları, mobbinge maruz kaldıkları, daha insanca çalışma koşulları için Tüm Emek Sen'e üye oldukları için işten atıldıkları anlatıldı. Otel müşterilerine de seslenilerek bu işçilerin işlerine geri dönmeleri için otel yönetimine gerekli tepkiyi gös-

termeleri çağrısı yapıldı. Dora Otel işçilerinin işten atıldıklarını öğrenen bir otel işçisi ise meslektaşlarına destek için Arapça konuşma yaptı. Otel müşterilerine seslenen otel işçisi "Dora Otel misafirleri, sizlere rahat etmeniz için her türlü hizmeti veren, 8 saatten 14 saate kadar çalışmak zorunda kalan işçiler işten atıldı. Sizlerden isteğimiz bu arkadaşlarımızın verdikleri hizmete rağmen neden şu anda işsiz olduklarını otel yönetimine sormanız ve işlerine geri dönmeleri talebinde bulunmanızdır. Sizlere hizmet veren işçilerin haklarına duyarlı olmanızı bekliyoruz, teşekkür ediyoruz" dedi.

Eylem sırasında bir tur rehbe-

Ülker İşçileri Yıldız Holding Önünde

DİSK Gıda-İş Sendikası'na üye olmalarının ardından işten atılan ve fabrika önünde başlattıkları direnişin 23. gününde olan Ülker işçileri, Ülker şirketlerinin merkezi olan Kısıklı'daki Yıldız Holding önünde eylem yaptı.

DİSK Birleşik Metal-İş ve Limter İş Sendikası ile Genç Emekçiler Birliği'nden işçilerin destek verdiği eylemde atılan işçilerden Bilal Cansu, hayatlarının büyük bir kısmının, evlerinden çok fabrikada geçtiğini söyledi. Ağır çalışma koşullarını aktaran Cansu, bir günlük mesai ağır kaldırmaktan dolayı hemen hemen bütün işçi arkadaşlarının bel ve boyun fitiği olduğunu söyledi. Ağır çalışma koşullarına, köleliğe karşı itiraz edip haklarını aradıklarında ilk önce karşılarında Hak-İşe bağlı Öz Gıda İş Sendikası temsilcilerini bulduklarını belirten Cansu, "Sözde sendikamız vardı ama ona başvurmaya çekinirdik Çünkü şikayette bulunduğumuzda bize dikkat etmemiz söylenirdi. Sendika temsilcilerimiz yani Öz Gıda-İş'in başındakiler bizlere işverenin vekillerinden daha da acımasız davrandılar. Bu yaşananlara itiraz ettik ve sonucunda işten atıldık. Her sözleşme döneminde kızan, küsen işçi arkadaşlarımız artık isyan edip fabrikayı terk ettiler. Ama biz bunu yapmadık. Bizler Ülker patronunun taşeronluğunu yapan sendikadan istifa edip DİSK Gıda İş Sendikası'na geçtik" diyerek sendika değiştirdiklerini anlattı.

DİSK/Gıda-İş Sendikası İstanbul Bölge Temsilcisi İbrahim Kızılyer ise yaptığı basın açıklamasında işten atılan Ülker işçilerinin 23 gündür fabrika önünde mücadeleyi sürdürdüklerini belirtti. Ülker işçilerinin taleplerinin açık ve net olduğunu belirten Kızılyer, atılan işçilerin geri alınmasını ve işçilerin sendika hakkına saygı gösterilmesini istedi.

Ülker işçileri sloganlarla eylemi sonlandırdı.

Ülker İşçileri İle Söyleşi

DİSK'te örgütlendikleri için işten atılan Ülker işçileri ile, GEB'li işçiler olarak eylemlerinin 20. gününde görüştük. Eylemlerini anlatan işçilerin sözlerini sizlerle paylaşıyoruz.

Mustafa Çakar:

"Bugün bizim burada 20. günümüz. Sivil toplum kuruluşları ve bu direniş destek veren arkadaşlarımız var. Yalnız çalışma arkadaşlarımızdan bu desteği göremedik. İçerideki arkadaşlarla konuştuğumuz zaman, istekli olduklarını görürsünüz. Ama maddiyat ve borç korkuları var. Arkadaşlar "yanımızda olacağız" demişlerdi ama, halen destek veren yok. Biz yine de anlatmaya, içerideki arkadaşları bilinlendirmeye devam edeceğiz."

İçeride normalde çalışma saati 8 saat. Ama gündüzleri 11,5 saat gece 12,5 saat çalışıyoruz. İşyerindeki çalışma koşulları, Çalışma Bakanlığı'na bildirildiği gibi değil, ağır ve çok seri makinalar var. İnsanlarda bu yüzden bel fitiği, boyun fitiği, kas ağrıları, psikolojik rahatsızlıklar çoğaldı.

Bizim şu anki beklentimiz, işe geri dönüş. Mahkeme sürecini başlatacağız ve bize kanunlarla tanınan ne hak varsa kullanacağız."

Dursun Topal:

"Bu onurlu direnişimizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Sermayenin kölesi olmayacağız ve emeğimizin karşılığını patronun yandaşı sendikaya yedirmeyeceğiz. Çalışmak kölelik değildir, bunu bütün emekçilere duyuracağız. Patronlar bilsin ki artık işçiler de yeri geldiği zaman hakkını arayacak."

Biz işimize geri dönmek istiyoruz. Emeğimizin karşılığını alarak insan gibi çalıştırılarak döneceğiz.

Bizim bu direnişimiz bütün emekçilere, işçilere örnek olsun. Ve biz, bütün emekçiler için buradayız. Biz direnişimizin 20. gününde sonuna kadar devam edeceğiz ve haklarımızı alarak işe döneceğiz. Köle gibi çalışmayacağız"

Sohbetimiz sırasında işçiler, patronlarının "çalışana değil çalıştırana veririm parayı" veciz sözünü anımsatıyor ve sıralıyorlar: Genel müdürü maaşı 57 bin, İmalat müdürü maaşı 10 bin, şef maaşları 5 bin, işçi maaşı ise 900...

"Dedeni Övme Hakkımı Ver"

Ülker Gıda, Öz Gıda-İş Sendikası'ndan DİSK Gıda-İş Sendikası'na geçişlerinin ardından 8 işçiyi işten attı. İşçiler fabrika önünde direniş sürdürürken bir yandan da çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalışıyor.

Ülker işçileriyle direnişlerinin 22. gününde TÜYAP İstanbul Fuarı'nda yaptıkları eylem üzerine konuştuk.

Özcan Keleş: İşten atılmamızın ardından biz de Ülker patronlarıyla görüşme imkanı bulabileceğimiz alan ve yerler neler olabilir diye bakmaya başladık. Gönül isterdi ki, onlar bizimle görüşmek istesinler, biz karşımızda muhatap bulalım. Direnişimizin 22. gününde TÜYAP'ta Ali Ülker'in gideceği imza günü olduğunu öğrendik. TÜYAP'a gittik. Sözcümüz Murat Abi kitleyle birlikte imzalamak için Ali Ülker'in yanına gitti. Bizi tanıttı. Yıllarca Ülker'de çalışıp anayasal hakkımızı kullandığımız için işten atıldığımızı buradaki rahatsızlıklarını belirtti. Ali Ülker de "Ne işiniz var burada?" deyip orayı terk etti. Biz de oradaki basın mensuplarına, fuara gelenlere semizi duyurmaya çalıştık. Bunun gibi eylemlerimizin devam edeceğini Yıldız Holding önünde eylem yapacağımızı duyurduk. "Biz kimseden torpil, ayrıcalık istemiyoruz. Sadece anayasal hakkımızı rahatça kullanmak istiyoruz. Daha sağlıklı bir ortamda çalışabilmek, alınterimizin karşılığını alabilmek istiyoruz" dedik. Bizler burada sağcı, solcu, dindar, dinsiz ayrımı yapmıyoruz. Amacımız tüm emekçilerin alınteri kurumdan hakkının verilmesidir. Biz de hakkımızı istiyoruz.

Murat Topal: Direnişimizin 22. gününde TÜYAP Kitap fuarında Sabri

"İşten Atılmam Sendikal Örgütlülüğe Yönelik Bir Saldırıdır"

Bakırköy Belediyesi Atatürk Spor ve Yaşam Köyü işçileri 14 Kasım günü saat 12.00'de Bakırköy Meydanı'nda Belediye İş Sendikası İşyeri Baştemsilcisi Atilla Şen'in işe iade edilmemesini protesto eden bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını 40 gündür işine geri dönme mücadelesi veren Atilla Şen yaptı. Son yıllardaki iş cinayetlerine değinerek taşeron çalışmanın ölüm demek olduğunu her işçi ölümünden sonra daha net ortaya çıktığını ifade eden Atilla Şen, siyasal parti programlarını toplum ile paylaşırken her fırsatta taşeron sistemine ilişkin eleştiriler getiren CHP üst merkez yönetim organlarının söylem ve eylem arasındaki açığı daraltmadığını belirtti. Sosyal demokrat belediyecilik anlayışı üzerinden ilçe-bölge halkına 'yeni bir yönetim, halktan yana belediye' mesajı veren CHP'li belediyelerin, geçmişte olduğu gibi bugün de taşeron hizmet alımına en çok başvurular arasında olduklarına dikkat çekti.

Belediye yöneticileriyle bir süre önce yapılan toplantı sonucunda uzlaşmaya varılarak "sendika baştemsilcisinin işe iadesi, ücretlerin tekrar eski haline getirilmesi ve oluşan 3 aylık ücret kaybının yıl sonunda ödenmesi" temel maddelerinde karara varıldığını belirten Atilla Şen, işe iadesinin kabul edildiği bilgisiyyle alt işveren işe giriş evraklarını verdiğinde 'Bakırköy Belediyesi tarafından bilgilendirmenin yapılmadığı' gerekçesiyle işe alınmadığını, Bakırköy belediye başkan yardımcısı ile yaptığı görüşmede ise 'işe alınmayacağı ve hakkında oluşan algının belediyeyi zora soktuğu' yönünde ifadeler kullandığını aktardı.

"Başkan yardımcısının kötü algı dediği şey, Soma'da 301 işçinin yerin metrelerce altında can vermesine sebep olan taşeron belasına karşı durmaktır, kötü algı dedikleri aylarca ücretsiz çalıştırılışımıza sessiz kalmamaktır, kötü algı sendikaya üye olmak, emekten yana durmaktır!" diyen Atilla Şen, sözlerini şöyle sürdürdü: "İşe iademizi açıklamakta oldukça rahat davranan belediye yetkilileri 'etik' olmayan teklifte bulunarak bana açıkça 'sus payı' teklif etmişler ve 'Sana Bakırköy dışında iş bulalım bu konu kapansın' demişlerdir. Aylardır sürdürdüğüm iyi niyetli, uzlaşmaya dönük çabalarımıza rağmen belediyenin anlaşmaktan uzak olduğunu anlamış bulunmaktayım. Emeğe, işçiye, sendikal örgütlülüğe ve etiğe yönelik yapılan saldırgan bu davranışlar karşısında artık hukuki ve fiili direniş sürecini başlatmış bulunmaktayım."

Ülker'in hayat hikayesinin anlatıldığı kitabı hazırlayan Hulusi Turgut ve Ali Ülker'in imza günü olduğunu öğrendik. Ali Beyle konuşmak için yanına yaklaştık. "Bizler 21 gündür anayasal hakkımız olan sendika değişikliği yaptığımız için işten atıldık. Sizlere yanlış anlatılmış olabilir, biz sizinle konuşmak istiyoruz" dediğimizde "Sizin DİSK'le ne işiniz var. Büyükleriniz öyle söylemiyor" dedi. Biz de fabrika içerisindeki sıkıntılarımızı dile getirdiğimizde Öz Gıda-İş Sendikası'nın hiçbir yaptırım gücü olmadığını gördük. O arada Ali Bey önündeki dedesinin kitabını gösterdi. Ben de Sabri Bey'i tanıdığımı ve Sabri Bey'in zamanında şartların daha iyi olduğunu dile getirdim. Sabri Bey'in vefatından sonra şartların kötüleştiğini söyledim. Sonra Ali Bey "Ben burada daha fazla duramam. Allah yardımcınız olsun" diyerek ayrıldı. Biz ve DİSK görevlisi arkadaşlarımızla beraber "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Bize Dedeni Övme Yasal Hakkımızı Tanı" sloganları atarak eylem yaptık.

Direnişimizi işlerimize geri dönünceye kadar devam edeceğiz ve içerideki arkadaşlarımızın desteğini bekliyoruz. Bugüne kadar bize destek verenler oldu, onlara da teşekkür ediyoruz.

Devrimci Kavga Yarım Yüzyıldır Sürüyor

Tarihin itici gücü olan sınıf çatışması, bizde son yarım yüzyıl içinde, tüm şiddetle yaşandı. Bu, tüm toplumu altüst eden bir çatışmadır. Bu dönem ancak sert toplumsal karşıtlıklar ve yoğun toplumsal çatışmalar temelinde kavranabilir.

Egemen sınıfa karşı mücadele verenler, içinde buldukları durum ve koşullardan hareket ettiler. Gerçek durum derinlikli olarak kavranmalıdır. Bütün bu dönem boyunca politik koşullar son derece serttir. Politik baskı, sert politik koşullar çeşitli biçim ve yollarla yumuşatılarak ele alınmamalı. Politik koşulları tüm sertliği içinde vermek, komünistlerin, emekçi kitlelerin verdiği mücadelenin devrimci niteliğini daha iyi anlamamızı sağlar.

Sınıf kavgasının, devrimci kavganın yoğunluğu yarım yüzyıllı doldurur. Büyük mücadele yaşamın her alanında sürdü ve kendisini çeşitli biçimlerde ifade etti: Teorik, pratik olarak, estetik, sanat, politik... Kapanıma her alanda, her biçim içinde sert ve keskin çizgide devam etmiştir.

Yarım yüzyıl boyunca bu topraklarda, işçilerin, emekçi kitlelerin, komünistlerin ortaya koyduğu devrimci enerjiyi, devrimci yaratıcılığı ve girişim yeteneği ile devrimci atılganlılığı kaç ülke gösterebildi. Devrimci güçlerin gösterdiği bu özellikler devrimde büyük bir hız kazandırmıştır. Devrimci kitleler, komünistler yıllarca bir fırtına gibi estiler burjuva düzenin üstünde. Mücadele hep canlılığını korumuştur.

Sınıf çatışması, sınıf güçleri arasındaki gerçek ilişkiler kendini şu şekilde somutlamıştır: Kapitalistlerin işçi kitleleri karşısında bir blok olarak davrandığı her yerde, işçiler de kendi içinde birleşmiş, dayanışmış ve kenetlenmiş olarak ortaya çıkmıştır. Denebilir ki, bu dönemde, işçi sınıfı, kendinden sınıf olarak değil, kendisi için sınıf olarak davranmıştır. Gerçek bir işçi hareketi bu süreçte şekillenmiştir. İşçilerin yoğun devrimci kavgası ve sınıf kavgasının yüksekliği, emekçi halk kitlelerini de etkilemiş ve kendi yanına çekerek, tüm emekçilerin, kendilerini ezen ve sömüren aynı güce karşı ortak hareket etmesini sağlamıştır.

Dünyayı değiştirmede belirleyici olan, devrimci pratiktir. Bunun yanında, ideolojinin, bilinçli etkinliğinde toplumu dönüştürmede, sınıf kavgası üzerinde değiştirici etkisi var. Sınıf mücadelesinin son yarım yüzyılı, ideolojik mücadele, bilinç etkinliği yönünden de çok etkili ve yoğun yüklü geçti. Çok sayıda insan Marksizm-Leninizmden etkilendi. Edindiği yeni dünya görüşüyle, dünyaya, çevresine ve olaylara bakışı değişti. Denebilir ki, milyonlarca insan bu süreçte büyük bir değişim geçirdi, dönüşüme uğradı.

Devrimci görüşler, kitlelerin içinde ne kadar yaygın, devrimci görevler de o kadar rahat olarak yerine getirilir. Sosyalizm anlayışı, devrimci fikirler, on yıllarca süren ve büyük çaba gerektiren bir çalışmayla kitlelere götürüldü. Her devrimcinin, her komünistin bu yöndeki çabaları kendi etkisini göstermiş, sonuçta geniş kitleler ilerici, devrimci görüşlere kazanılmıştır. Bugün hemen hemen her kentte önemli bir devrimci güç oluşmuştur.

Yarım yüzyıl süren devrimci sınıf mücadelesi ve örgütlü devrimci savaşım, devrimin ön koşullarını yarattı. Devrim, yaratılan devrimci değerleri, mücadeleye deneyimlerini ve birikimini kendine dayanak yaparak ilerliyor.

Bir toplumun, yerini yeni bir topluma bırakması, doğal tarihi bir süreçtir. Fakat bu, yeni bir topluma, sınıf mücadelesi olmadan, kendiliğinden varılacağı anlamına gelmez. Yeni topluma mücadeleyle, eski toplumu alt üst eden doğrudan eylemlerle, bilinçli ve örgütlü bir kavgayla geçer. Bu kavgaya, yarım yüzyıl boyunca verilmiştir ve devrimci irade gösterilmiştir. Şimdi, bu büyük kavgayı daha ileri götürmenin ve devrim yürüyüşünü sonucuna vardırmanın zamanı.

Bütün bu yıllar boyunca, işçilerin en ileri, en tutarlı ve en mücadeleci kesimleri, öncü durumda olanlar, tarihi devrimci görevlerinin bilinciyle hareket etti, hareketin her aşamasında devrimin çıkarlarını savundu, görevlerine uygun davrandı ve devrim için dövuştü. Onlar, emekçi halk kitlelerini, ezilen ve sömürülenleri bu bilinçle devrimci eylemlere çağırıyor; geniş yığınları dünyayı değiştirme hedefiyle ayağa kaldırdılar.

Türkiye tekelci kapitalizmine, düzenin kaptan köşkünde oturanların egemenliğine karşı başlayan başkaldırı, aynı zamanda emperyalist-kapitalist dünya sistemine karşı gelişen bir başkaldırıdır. İşçi sınıfının ve emekçi yığınların başkaldırısı, zorunlu olarak kapitalist sisteme karşı gelişir. Her ülkede kendini bağımsız olarak gösteren işçi hareketi, kapitalist dünyayı karşısına alarak ilerler. Her işçi hareketi, proletaryanın evrensel kurtuluş kavgasının görevlerini üstlenir. Bu topraklarda, yarım yüzyıllık büyük devrimci kavgaya, Türkiye ve Kürdistan proletaryası, işçi sınıfının büyük kurtuluş kavgasında yerini almıştır.

Bugünkü toplumsal düzenle girdiğimiz çatışma, bu toplumun çürüdüğünü ve yerini daha ileri bir topluma bırakacağı ve bırakmak zorunda olduğunu gösterir. Bugünkü ilişkilerin yerini daha yüksek ve yetkin insan ilişkileri alacaktır.

Buraya devrimle varılacaktır. Devrim, yarım yüzyıllık devrimci kavgada geliyor, güçleniyor ve büyüyor.

Nestle'de Ödüllü İşçilere 25/2!..

İşten atılan Nestle işçileriyle İstanbul Nestle Gıda Genel Merkezi önünde yaptıkları bir günlük uyarı açlık grevi sırasında yaşadıkları süreç üzerine konuştuk.

Nestle işçilerinin işten atılma sürecini özetler misiniz?

Erol Şaşı: Biz her iki yılda bir TİS yapıyorduk ve yine Haziran ayında TİS oturumları başlamıştı. Her yıl çok düşük zamlarla sözleşme yapılıyordu. Bu sene daha iyi bir zam istedik. Daha iyi derken açıkçası geçinebileceğimiz bir ücret olması yönünde bir taleple gittik. Ve bu konuda topluca işçiler olarak dik bir duruş sergiledik. Daha önceki kayıplarımızdan da kaynaklı yaşamımızı sürdürmez bir hale geldik. Kaldı ki, Nestle dünyaca bilinen bir firma ama bizler çok düşük ücretlerle çalışıyoruz.

Onlara göre %25'e tekabül eden bir zam ama bu zam bizim için geçimimizi ancak sağlayacak bir ücretti. Daha önceki yıllarda enflasyon %25'ken %0 zam aldık örneğin. Doğal olarak da şimdi geçinebileceğimiz ücret için zam oranı yüksek görünüyor. Fabrikadaki arkadaşlarımızın %70-80'i bankalara borçlu. Sonuç olarak dik durduk ve biz bu zammı istiyoruz dedik. Sendikaya da bunu belirttik "Ya bu taslak kabul edilecek ya da bu sendika değişecek" dedik. Sendika her sözleşme döneminde inisiyatif kullanıp bizim kabul edeceğimiz ücretin çok çok altında ücretlere imza attıyordu. Sendika da bize dik duruyormuş gibi gösterdi. Oyun oynadılar, bizi ön plana attılar ve idari soruşturma adı altında 26 Haziran'da bizi açığa aldılar. 1 Temmuz itibarıyla de işimize son verildi. İşsizlik maaşı da alamıyoruz çünkü 25/2 gerekçe gösterilerek çıkarıldık. Bu süreçte 87 kişilik bir işten çıkarılacaklar listesi olduğunu da öğrendik. Fakat bizim işten çıkarılışımız ve kararlı tavrimiz sonrasında bu 28 kişide kaldı. Ardından bize Tek Gıda İş Sendikası sahip çıktı.

Öz Gıda İş'e alternatif bir sendika arayışı sonucunda karar mı vermişiniz yoksa bir tanışıklık üzerinden işten atılmalar yaşamınca gelişen bir süreç mi oldu?

Erol Şaşı: Tek Gıda İş'i ben biliyordum şahsen. Ayrıca örgütlü olduğumuz Öz Gıda-İş Sendikası'na bir alternatif olması gerekiyordu. Sonuç olarak ben her durumda bir alternatifi olmama ve yaratılmasından yanayım. Bir rekabet bir alternatif olmak zorunda. Tek Gıda İş Sendikası benim bildiğim bir sendikaydı. İşten atılmamız üzerine görüştüğümüzde de bize öncelikle destek olacaklarını belirttiler. Emeğe karşı haksızlık söz konusu olduğunda buna karşı bir duruş sergilemek zorunda çünkü kendi örgütlü olduğu fabrikalarda da bunu yaşayabilir. Kaldı ki, Kent Gıda da bir grev süreci yaşandı. Hatta bir Sütaş örneği var ki, arkadaşların yaşamadıkları şey kalmadı. Bizim de yaşadığımız haksızlık karşısında bize sahip çıktı. Zaten gelişen süreç üzerine Tek Gıda İş'le hareket etmeye başladık. Tek Gıda İş'in başarılı olacağını ve meyvelerini toplayacağını düşünüyorum.

Bir de Mart ayında idari soruşturma açılmıştı ve ücretli izin verip sonrasında çıkışlarını verdiler. Nestle'de biz ilk defa böyle bir şey yaşadık ve bu bizde bir dikkatli olmamız gerektiği izlenimi yarattı.

Sizin bilmediğiniz karmaşık bir durum olduğunu anladınız sanırım?

Erol Şaşı: Evet, yani sonuçta öyle de oldu. Sözleşme bizim bilimiz dışında 23 Haziran'da imzalanmış zaten biz bunu iki gün sonra öğrendik. Bizim TİS'te anlaşma sağlanamaması halinde 1 Temmuz'da greve çıkma kararımız vardı. Sendika da öyle diyordu.

Tabii, işten atılanlar, sorgulayan, tepki gösteren, alternatif arayan insanlar. İlk atılanlar öncü işçilerdir her zaman. Haksızlık karşısında tavır gösterenler işten atılacaklar listesine ekleniyor.

Erol Şaşı: Aynen öyle oluyor.. Bizde işten atılan arkadaşların çoğu yurt dışında Meksika'da, Fransa'da eğitim almış, yeni üretim bölümlerinin açılmasını sağlamış kişiler.

Ben çikolata bölümünde Kitkat'da üretimde çalışıyorum. Bant sorumlusu olarak geçiyor. Ama işin tüm üretiminden, miktarından kalitesinden, işçinin yetiştirilmesinden, çalışma disiplininin ben sorumluyum. En ufak hatada hesabı ben vermek durumundayım. Arkadaşlarımızın çoğunun durumu da benim gibi... 15.5 sene çalıştım ben. Hepimizin sorumlu olduğu ve idare ettiği bir sistem var, eğitimler var, kontroller var. Fabrikalarda ESP sistemi dedikleri bir sistem var belki duymuşsunuzdur. Üretim kalitesi ve kontrolüne ilişkin bilgisayarlı merkezi bir sistem. Çok ağır sorumlulukları var.

Peki neden sessiz eylem, açlık grevi?

Serkan Yücel: Neden sessiz eylem? Çünkü uzun süreli bir durumumuz var ve hep aynı eylemle

Her işletme işçi çıkarır. Firma der ki "Arkadaşım seninle şu sebeple çalışmam artık mümkün değil. Şu zaman işine son vereceğim." ya da "Artık bu pozisyonda bir elemana ihtiyacım kalmadı, haklarını sana ödüyorum. Yolun açık olsun" der ve işçi çıkarır. Bizde projeleri ödül almış, Nestle'yi sürekli ileride taşıyacak işçiler 25/2 den işten atılıyor. Yüz kı-zartıcı suçtan! Bana sekiz trilyonluk makineyi, üretim hattını teslim et. Sekiz yıl boyunca üretimi yaptır. TPM, 5S, ESP sistemlerinin hepsini kullanarak üretimi kontrolüme ver. Çalışmalarından ötürü performans belgeleri, başarı belgeleri ver. Sonra beni aniden kapının önüne koy. Ben bunu nasıl kabul edeyim?

yürümez böyle bir süreç. Biz kimseye zarar vermeden sesimizi duyurmak taleplerimizi dile getirmek istiyoruz. Daha önce de İstanbul'a gelip İsviçre Konsolosluğu önünde bir basın açıklaması yaptık. Bu eylemimiz "Sessiz Çığlık" adı altında tamamen demokratik, hiç kimseye zarar vermeyen bir eylem. Sonra İsviçre Büyükelçiliği önünde bir eylem yapacağız. Çevreye rahatsızlık vermeden, kademe kademe yapmayı istiyoruz. Nestle işçisinin bir kalitesi var. Firmaya zarar vermek istemiyoruz.

Bu şekilde bir sonuç alacağınıza inanıyor musunuz?

Serkan Yücel: Bizim anlatmak istediğimiz şu. Buradaki arkadaşlarımızın hepsi kalifiye eleman. Yıllarca çalışarak Nestle'yi Nestle yapan arkadaşlarımız. Hepimiz yurtdışında eğitim almışız. Bize tüm hammaddesini, trilyonlarca lira değerindeki makinelerini emanet etmiş. Biz yıllarca bu makinalarda üretim yapmışız. Ürünün miktarından kalitesine, işçinin eğitiminden ürünün zamanından yetiştirilmesine kadar tüm aşamalarının sorumluluğunu yerine getirerek çalışmışız. Hakkımızda tek bir uyarı, tek bir hıtar yok. Ve en ağırmıza giden ise 25/2 maddenin gerekçe gösterilerek işten çıkarılmaması. Her işletme işçi çıkarır. Firma der ki "Arkadaşım seninle şu sebeple çalışmam artık mümkün değil. Şu zaman işine son vereceğim." ya da "Artık bu pozisyonda bir elemana ihtiyacım kalmadı, haklarını sana ödüyorum. Yolun açık olsun" der ve işçi çıkarır. Bizde projeleri ödül almış, Nestle'yi sürekli ileride taşıyacak işçiler 25/2 den işten atılıyor. Yüz kıztartıcı suçtan! Bana sekiz trilyonluk makineyi, üretim hattını teslim et. Sekiz yıl boyunca üretimi yaptır. TPM, 5S, ESP sistemlerinin hepsini kullanarak üretimi kontrolüme ver. Çalışmalarından ötürü performans belgeleri, başarı belgeleri ver. Sonra beni aniden kapının önüne koy. Ben bunu nasıl kabul edeyim?

Burada bir soru eklemem gerek. Bu söyledikleriniz üretim sürecine ilişkin bilgisayar programları değil mi?

Serkan Yücel: Evet, üretim ve raporlamaya ilişkin sistemler. Buradaki sistem üretimdeki tüm sürecin raporlanabilmesini ve yurtdışındaki birimlere gitmesini sağlıyor. Ben buradan bölümüme ilişkin bir raporu bir tuşla bir Avustralya'ya, Meksika'ya gönderiyorum. Merkezi işleyen bir sistem, işlenen bir bilgide değişiklik yapma, düzeltme şansız yok.

Uluslararası düzeyde bir üretim işleyişi var ve siz de bunun Türkiye ayağındaki sorumluluğunu üstlenmişsiniz öyle mi?

Serkan Yücel: Evet, aynen. İşte bizim kabul ettiğimiz şey de bu. Beni niyet çıkarttı. Bana bir gerekçe söyle. Yok. Deseler ki, "Arkadaş senin şu hatan, kusurun var" eyvallah deyip ceketimi alıp gideceğim hiç zoruma gitmeyecek. Ama hiçbirimizin hakkında tek bir tutanak, tek bir uyarı tek bir ihtar yok.

Erol Şaşı: Ayrıca hatası, suçu olsa bile işçiyi çıkarmanın da bir yasal prosedürü var buna da uymak zorunda işverenler.

Serkan Yücel: Beni 25/2'den işten atıyor. Ben nereye başvurabilirim. Kim beni işe alır. Geldim ben size başvurdum. Ee, Serkan efendi sen bir önceki işinden hangi sebeple ayrıldın? 25/2! Sen olsan işe alır mısın? Kimse böyle bir şeyi kabul etmez. Hem beni işten atıyorsun atarken de iş bulmama da engel olmak için özellikle böyle bir maddeyi ge-

reкке gösteriyorsun. Hadi buna isyan etme.

Emrah Daşdan: Araya girmiş oluyorum ama, bir de şöyle bir durum var. Nestle fabrikasının bulunduğu yer bir havza bir gıda sanayi bölgesi. Bizim buralarda iş bulma şansımız hiç yok bu 25/2 nedeniyle. Hadi onu da geçtik eyvallah, ama bizim tüm akrabalarımız, arkadaşlarımız bu bölgede çalışıyor. Ve öğrendiğimiz şey şu ki, bizim TC kimlik numaralarımız bazı işletmelere verilerek işe alınmamamız gerektiği bildirilmiş. Bunu belgeleme şansımız yok. Ama yakınlarımızın bize ulaştırdıkları bilgiler bunlar.

Serkan Yücel: 25/2 ya! Hani insanın kabul edeceği bir şey değil. Bilmiyorum bu maddenin tam içeriğini biliyor musunuz?

Bilmeyim miyim? Son yıllarda bütün patronların zihniyetine yaraşır şekilde iğrençleşerek işten atma gerekçeleri. Hangi işyerinde bir işten atma varsa bakıyorsun gerekçe 25/2. Başka tek bir gerekçe yok. Bazen yanlışlıkla performans düşüklüğü de diyenler oluyor. Ama nedense işten atılana bakıyorum. Ya yeni sendikalı olmuş, sendikalı olanlarla dostluğu olan, ya zorunlu mesaiye kalmaya itiraz eden, fazla mesailerinin ücretini isteyen, çalışma koşullarında bir takım iyileştirmeler isteyen işçiler... Üstelik hepsi en üst performansta işini yapanlar ama nedense aniden 25/2'lik olmuşlar...

Serkan Yücel: Öğrenmişsiniz gerçekten. Aynen, Türkiye'de böyle oluyor ne yazık ki... İşten atılarda bakıyoruz genelde göze çarpan bu. Performans düşüklüğü bir de 25/2 kurtarıcı...

Bizim için burada en kötüsi sendikamızın tavır oldu. Biz zam alalım diye dik bir duruş oluşturmaya çalışırken, sendika çetin bir pazarlık yapacak derken, meğerse satışa gelmişiz... Sorsan sendika şöyle vermek zorundalar böyle vermek zorundalar biz bir de öğreniyoruz ki, biz demişiz 10 lira sendika imzayı atmış 3 lira... Bizi yakan sendika aslında...

Sendika pazarlık yapmış yapmasına da sizi ne kadar ucuza çalıştırabileceğini kanıtlanmanın pazarlığını yapmış anlaşılır.

İşçiler: Hah, işte gerçekten aynen böyle oldu, aynen bu dediğin gibi.

Emrah Daşdan: Aaa.. Lütfen, lütfen arkadaşlar... Sendika ne demişti... "Sizin bilmediğiniz şeyler vaaar".. Bir sendika nasıl böyle söyler sizin aklınız alıyor mu?

Serkan Yücel: Anlayacağımız sendika patronun temsilciliğini yapıyordu resmen, bu sendikayla hangi hakkı alabilirdik ki, çözüm aramaya başlansın, patron yandaşı sendikaya rağmen bir araya gelip hakkımızı aramak isteyince sendikamızın da eliyle işten atılmış olduk. Biz mücadelemizi kararlı bir şekilde sürdürüceğiz, farklı eylemlerle işimize geri dönünceye kadar devam edeceğiz.

Peki arkadaşlar mücadeleniz mücadelemizdir, size en kısa zamanın haberinizi yapabilmek dileğiyle başarılar dilerim. Tekrar gelirsiniz görüşmek üzere diyelim...

Emrah Şaş: Teşekkürler... Biz de haberlerimizin çıkmasını bekliyoruz. Malum medyamızın ilgisini çekmez emek haberleri, emeğin yanında olanların sayısı çok az. Postaya verilerse ancak okuyabiliyoruz. Çoğu dağıtıma veremeyen yayınlar çünkü emek haberlerini yapanların.

Ne yazık ki, haklısınız. Gazeteyi postayla ulaştırınız o konuda anlaştık. Tekrar başarılar dilerim.

İşçiler: Kolay gelsin size de, sağ olun...

Kadına Karşı Şiddeti Uygulayan Kim?

Kadına yönelik şiddet 21. yüzyılda, dünyanın hemen hemen her yerinde devam ediyor.

1981'den bu yana her 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü'nde dünyanın dört bir yanındaki kadınlar, cinsiyet eşitsizliğine, ayrımcılığa, şiddete, aile içi şiddete, savaşa karşı mücadelelerini dile getiriyorlar.

Yapılan araştırmalara göre, Türkiye'de her gün 5 kadın namus cinayetine kurban giderken, her üç kadından biri eşinin veya birlikte oldukları kişilerin şiddetine maruz kalıyor, her iki kadından biri ise kendi hayatına karar verme durumunda öldürülüyor. Resmi rakamlara göre 2013 yılında 12 bin 946 kadına şiddet olayı yaşandı. Bu da bir günde 167, saatte 7 aile içi şiddet olayı yaşanıyor demektir. 2014 yılının ilk 6 ayında 139, sadece Haziran ayında 18 kadın öldürüldü. Dünyada şiddet nedeniyle hayatını kaybeden kadınların sayısının kanser, sıtma, trafik kazası ve savaşlar nedeniyle ölen kadınlardan daha fazla olduğu belirtiliyor.

Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanuna göre kadının toplumsal, kamusal ve özel alanda yaşadığı şiddet çeşitleri; fiziksel, cinsel, psikolojik, sözlü ve ekonomik şiddettir. Ailenin Korunmasına Ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanunun amacı ise kadınları, çocukları, aile bireylerini şiddete karşı korumak ve şiddeti önlemektir. Uygulamada ise şiddet uygulayanlara verilen cezalar TCK 29'a dayanarak haksız tahrik düzenlemesinden hareketle indiriliyor. Yani mahkemeler kadınların "boşanmak istemelerini", "çocuğun velayetini almaya çalışmalarını", "birlikte olmayı reddetmelerini", "beyaz tayt giymelerini" haksız bir davranış sayıyor ve bu nedenle şiddet uygulayanları koruyor. 1 Mart 2013 - 31 Ocak 2014 arasında 31 kadın katli davasının karara bağlandığı 31 cinayette katillerin yüzde 45'i tahrik ve iyi hal indirimlerinden faydalandı (14 kişi).

Örneğin N.Ç. davası: 2002 yılında henüz 13 yaşında iken aralarında kaymakamlık yazı işleri müdürü, bir yüzbaşı, muhtar ve korucularında bulunduğu 28 kişinin cinsel istismarına ve tecavüzüne maruz kalmış, Yargıtay 14. Ceza Dairesi N.Ç.'nin rızası var diyerek yerel mahkemenin kararını onamıştır. Mahkeme rıza olduğu gerekçesi ile cezalarda indirime giderek son kararını verdi.

Ö.Ö. davasına gelince; İstanbul'da zihinsel engelli okulunda öğrenim gören down sendromlu Ö.Ö.'nin kızının ağırdığını söyleyince doktora götürülüyor. Muayenede Ö.Ö.'nin hamile olduğu ve bebeğin %99.9 Ö.Ö.'nin babası olduğu ortaya çı-

yor. Kartal 2. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen davada Ö.Ö.'nin babasına 15 yıl ceza verilse de Yargıtay 14. Ceza Dairesi Ö.Ö.'nin tecavüze rağmen bakire olması açıklanmadan babaya bu kadar yüksek ceza verilemeyeceğini söyleyerek, cezada indirim yapılması talebiyle dosyayı geri gönderdi.

İç hukuktaki eksikliklerin yanında Uluslararası Hukukta da "kadına yönelik şiddet" ve tecavüz tanımlarının yeterli olmadığı görülmektedir.

Örneğin Türkiye'nin de imzalamış bulunduğu Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi, kadına yönelik şiddetten açıkça söz etmemektedir.

Bunun yanında tecavüzün bir savaş suçu olduğu ve her savaşta kadınların adeta savaş ganimeti olarak görüldüklerini biliyoruz. Böyle olmasına rağmen 2. Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra Tokyo ve Nürnberg'de kurulan Savaş Suçları Mahkemelerinde tecavüz bir savaş suçu olarak yargılanmamıştır. Ancak kadınların örgütlü mücadeleleri sonucunda Bosna ve Ruanda çatışmalarından sonra BM tarafından kurulan Savaş Suçları Tribunali'nde tecavüz ağır bir savaş suçu olarak yargılanmıştır.

Savaş meydanlarında şiddetle iç içe olan, köle pazarlarında alınıp satılan kadınlar, her yerde şiddet görmeye an kadar yakın. Evde, okulda, sokakta, işte, gözaltında...

Ve karşımızda kadına şiddeti meşru gören, kadınların ölmesini seyreden,

hatta seyretmek bir yana neredeyse destekleyen, azmettiren bir devlet var. Kadına şiddetin sorumluluğunu sadece erkeklerle yükleyemeyiz. Kadın sorunu kapitalizmden bağımsız bir sorun değildir ve kapitalizm bu sorunu körüklemektedir. Bu nedenle kapitalizm yıkılmadan kadınların kurtulması mümkün değildir.

Kadının köleliği, erkeğe bağımlılığı, insanlığın ilk doğuşundan itibaren değil, toplumsal gelişmenin belli bir aşamasından sonra varolagelmıştır.

Toplumların henüz sınıflarla ve insanın insanı sömürmesiyle tanışmadığı ilkel komünal toplumda kadın ve erkek sadece cinslerden birini oluşturuyor, kadın ve erkeğin doğal işbölümü dışında tanımlanmış toplumsal kimlikleri bulunmuyordu. Ancak üretim aletlerinin gelişmesiyle hızla artan emek üretkenliği, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin yanı sıra insanın insan üzerindeki mülkiyetini de ortaya çıkarmış; özel mülkiyetle birlikte toplum sınıflara ayrılmıştır ve sınıflı toplumlarda kadının durumu ait olduğu sınıfa göre belirlenmiş, kadınlar ait oldukları sınıftan daha özgür olamamıştır. Sınıflı toplumlarda kadın olmak, türün dışı bireyi olmak dışındaki giderek karmaşıklaşan ve artan toplumsal roller üstlenmek demektir.

Sınıflı toplumların sonucusu olan kapitalizm, kendisi için dev bir işçi ordusu yaratırken o güne kadar atıl durumda olan kadın ve çocuk emeğini de

toplumsal üretim sürecine soktu. Kadını toplumsal üretim sürecine çeken burjuvazi, bir yandan da kadının aile ve toplum içindeki ikincil konumunu korumaya devam etti; böylece kadın işçinin erkek işçiye göre daha ucuz emek gücü oluşturmamasını sağladı. Kadına biçilen toplumsal kimlik, görüntüde kadını erkek karşısında eşit kılsa da aslında gerçek hiç de öyle değildir. Kadının işgücüne katılması, oy ve miras hakkına sahip olması, yasalardaki biçimsel düzenlemeler onu ezilmekten ve şiddet görmekten kurtarmamaktadır. Çalıştığı işte en düşük ücreti alan, tüm sosyal hakları budanan, haksız savaşlarda en büyük acılara itilen, değersiz görülen, küçümnenen, tacize, tecavüze uğrayan, namus gerekçesiyle katledilen kadının asıl düşmanı kapitalist sömürü düzenidir.

Kapitalizmde sömürü ve iktidar ilişkileri toplumsal yapının iliklerine kadar işlemiştir ve bu ilişkiler kadını erkek arasındaki ilişkilere de yansıyor. Erkek, kadın üzerinde söz sahibi olarak iktidar duygusunu tatmaktaki; erkek bu iktidarını, kadın üzerinde farklı biçimlerde göstermektedir. Ailesindeki ve çevresindeki kadınların giyimine karışmak, kaba davranma hakkını kendinde görmek, kadını aşağılamak, sözüne ve fikrine değer vermemek, yasaklar koymak, fiziksel şiddet, hatta cinsel zorbalık, erkek iktidarının yasalarda da geleneklerce de onaylanan biçimleridir. Evli ya da beraber olmanın kadına tecavüz etmek için

hak sağladığını var saymak, kadına yönelik baskının ve şiddetin belirgin biçimleridir.

Kadının kendisine şiddet uygulayan erkeği terk ederek şiddete son vermek istemesi pek çok durumda kurtuluşu için yeterli olmuyor, mülkü olarak gördüğü kadını kaybetmeyi hazmedemeyen erkek, kadına yönelik şiddetin dozunu arttırabiliyor, hatta onu öldürmeye yönelebiliyor. Bunu yaptığı zaman erkekliliğini koruduğunu düşünüyor. Erkek, toplum ona yüklediği "erkeklikten" tek başına kurtulamaz. Kapitalizmi yok etmeden erkeğin kadına uyguladığı şiddet de engellenemez. Bu nedenle kadına yönelik şiddeti engellemek için sadece erkeğe karşı mücadele etmek gerçekçi bir yaklaşım değildir. Bu yaklaşım kapitalist sistemi akladığı gibi işçi sınıfını bölüp parçalamaya da yaramaktadır.

Kapitalizm var oldukça burjuvazi kendi çıkarlarını toplumun çıkarları olarak gösterebilmek için işçi sınıfını bölüp parçalamaya, insanları uluslarına, cinslerine göre ayırmaya, erkeği kadından üstün tutmaya ve kadını ezmeye devam edecektir. İşte başta erkeği olmak üzere tüm insanları insani değerlerden uzaklaştıran kapitalist sömürü düzenine karşı mücadele bu nedenle olmazsa olmazdır.

Fabrikalarda, okullarda, işyerlerinde çalışırken yaşadığı sorunlara, aşağılanma, taciz, şiddet ve daha nice soruna karşı emekçi kadınlar, yaşadıkları cinsiyet yönlü ezilimi sınıfal ve ulusal bağlarıyla ele almalı ve işçi erkeklerle birlikte mücadele vermeliyiz. Erkek işçiler mücadele içinde eğitilmeden, kadınlarla aynı saflarda mücadele etmeyi öğrenmeden değişemezler. İşçi sınıfı tüm suni ayrımları yok ederek bir araya gelmeden, kadın ve erkek neferleri beraberce ezilmekten kurtulamazlar.

Kadınlar savaşarak, mücadele ederek, başkaldırarak, ekonomik ve politik örgütlüklerini kazanarak, sokulmaya çalışıldıkları pasif, korunmaya muhtaç, sığıntı kalıplarını yok edebilirler. Kadınlar özgürlüğün yolunu buldukları her alanda okuyarak, tartışarak, eyleme geçerek savaşa savaşa açacaklardır.

Devrimci Hukukçular/İzmir

Yırcı Köylüsünden Zeytinlik Savaşı

"Biz senin paranla çalışmak istemiyok ki, biz kendi tarlamızda çalışcaz, biz senin kölen miyiz?" dedim. Eskiden bi köle izavro dizisi vardı ya, "biz kölen miyiz"

Bizler zeytinlerimizi ekiyoruz, top- rakla örtüyoruz, tankerle suluyoruz. Tanker bulamazsak paramızla kiralyo- zuyoruz. On- günde onbeş günde bir, diplerini açıyoz suluyoruz. Zeytine su vermezsen yazık- tır, yazın sıcakta bile üç ay suluyoruz. Mayıs'ta yağmurlar kesilir kesilmez başlı- yoz. Kimi ağacımız on sene de, Edremit'te onbeş sene de meyva veriy- o. Kimi gün bi kilo verir kimi gün iki kilo meyva verir yavrum.

Ağaçlarımız ne zaman büyüdü bu sümsük Kolin geldi, bu yedi belalar, sümsükler geldiler ya bizim başımıza. Bu ağaçların içinde bizim asırlıklarımız var. Çok büyük ağaçlarımız var, iki üç belki on kişi köküne ulaşamaz. O zeytinlerimizi de kesti. Anam 84 yaşında, ben 63 doğumluyum. Annem bile bilmiyo ki kaç yıllık bu ağaçlar. Kimbilir kimler dikti. Biz yiyoz, sizler yiyosunuz, çevre yiyo, kurt yiyo, kuş yiyo. Bugün gazetede karikatürünü gördüm; kuş tutmuş zeytin dalını, Kolin'in elin-

den almaya çalışıyo, vir vir ben de yiy- cem, temiz yiyecem diyo. Ne kesiyon zeytinin dalını diyo, ne güzel karikatür yapmışlar. Biz de Kolin'i tutuyoz. Kesme zeytinimizi, biz de yaşamak isti- yoz diyo. Bizi bitirdi, yaşıtmıyo çocu- ğum.

Kolin'in müdürü Melih bey gelmiş. "Bize iş mi vircen, çocuklarımızı mı okıtken" dedim. "Sen bize para vercen mi?" dedim "karnımızı doyurmak için". Gelmiş bizimle tartışıyor, "çalışın da ve- riyim" diyo. "Biz sende neden beş yüz milyona çalışcaz, sen bizim mis gibi tarlamızı alıyon" dedim. "Biz senin paranla çalışmak istemiyok ki, biz kendi tarlamızda çalışcaz, biz senin kölen miyiz?" dedim. Eskiden bi köle izavro dizisi vardı ya, "biz kölen miyiz" dedim.

Çocuğum bizim beladan kurtulma- mız lazım. Son kanımıza kadar burda- yız, bi boynumuz kaldı, boynumuzu da alır; bize de bi toplu mezar yapar. Bu- raya kepeçleri gelince biz gene gitcez, zannediyoz ki bizden kurtulcaz. Yarasa- lar gibi üstüne yürüyecez o kepeçlerin.

Biz para istemiyoruz çocuğum. O diyecek ki bize "dönümüne yüz milyar, iki yüz milyar vereyim" ama biz santral istemiyoruz çocuğum. Biz doğa istiyoz, zeytinimizi istiyoz. Zeytin ağacımızın üstüne çıkcaz, zeytinimizi türkü söyleye söyleye topluycaz, koparcaz, böyle mer- divenimizi kurcaz. Çayımızı demliyecez,

kahvaltımızı yapcaz. Mis gibi zeytinle- rimizi yiyecez, istemiyoz santralini.

Bunları kesti, yerine nasıl yetirecez şimdi. Onun derdi buraya beton atcaz. Onun derdi değil, kuş ölsün, kurt ölsün. Ormanları kessinler, domuzlar İstan- bul'a inmiş. Bravo valla. Devam etsin- ler. Biz burdayız, görev başındayız. Çoplandık, dövüldük. Bak tel örgüleri söktük ama.

Zeytinlerin kesildiği gün kayma- kam geldi, yukardan baskı varmış. Devlet bişey yapamıyomuş. Elllerinden bişey gelmiyomuş. Milletvekileri baskı yapıyodur. Faruk Çelik, Erme- nek'te 18 madenci için dedi ki; "bizi sı- kırtırıyolar açın açın madenleri diye" dedi. Biz burdan sesleniyoz, gel hadi, biz burda açmak istemiyoz maden şeyi. Açın açın diyolarmış, açıyolar- mış. Sen her baskıda maden açarsan, çalışılmıyacak maden açarsan, santral yaparsan; nolur Türkiye'nin hali, ber- bat olur. Satılmış, dağılmış, talan olmuş olur buralar çocuğum.

Ermenek'te Sular Altında Kalan Devlet

Karaman Er- menek'te yaşanan maden katli- amında 18 işçi sular altında kaldı- ğında, haberi duyan- okuyan herkesin yüreği ağzına gelmiş, art arda yaşanan katliamlar herkesi öfke ile doldur- muştur. Saatler... Günler... Her an işçilerden sevindirici haber gelecek diye bekleniyordu... Ana diyordu, "oğlum yüzmeye bilmez, nasıl çıkacak sudan..." Su boşaltılıyor ama hala bir haber gelmiyordu işçilerden... Günler sonra öğre- nilecekti, madeni basan suyun yeraltı kay- nak suyu olduğu ve çekilmekle boşaltılamayacağı...

6 Kasım günü önce iki işçinin cesedine ulaşıldığı haberi geldi, on gün sonra da iki... ve sonra 6 işçi... Kimlik tespiti yapılan işçi- lerin 19 Kasım günü cenaze töreni düzen- lendi... "Oğlum yüzmeyez" diyen ananın oğlu da defnedilen madenciler arasındaydı. Yaklaşık on bin kişinin katıldığı o cenaze- deki acıyı ekranlarımız başında aileleriyle beraber yaşadık... Yaşlı analarla ağladık, yırtık lastikli babalarla beraber ayaklarımız üşüdü.

Devlet-i Ali de cenazedeydi, timsah gözyaşları dökmek için. "Madeni kapatsak 50 kişi aracı olup açtırıyor" diyen bakan da arız-ı endam etti cenazede. Hatta lütfedip ayağına yırtık kara lastik olan işçiye yeni kara lastik yollayan vali de oradaydı. Onun şahsında tüm egemenlere biriktirilen öfke ise tam istim patlayacağı yeri ve zamanı kol-

luyor!

10 işçinin cansız bedenlerine ulaşıldı ulaşılmamasına ama kalan 8 işçi için "arama- kurtarma çalışmaları" devam ediyor. Şef Recep Çiloğlu ile birlikte işçiler Ali Hazne- dar, Kamil Yaman, Hüseyin Gültekin, Mehmet Baha, Mehmet Özcan, Hasan Tuncer ve Ömer Cansu'ya ulaşmak için çalışmalar sür- rüyor.

Peki insan hayatıyla bu kadar rahat oynayanlar? Ermenek Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yapılan soruşturma kapsamında 'Bilinçli Taksirle Birden Fazla Kişinin Ölümüne Sebep Olmak' suçundan maden ocağı sahibi Saffet Uyar ve ruhsat sahibi Ermenek Cenne Linyit Kömür Şirketinin sahibi Abdullah Özbek, tutuklandı. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakan- lığı Teftiş Kurulu da Has Şekerler Madencilige ait kömür ocağının yakınındaki Özkaz Madencilik ile Tarkom Madencilik Şirketi'ne ait ocakta yaptığı denetimlerde eksiklikler saptadı; eksiklikler giderilene kadar üretimi durdurma kararı aldı. Kuv- vete muhtemel göstermelik takibatlar ve göstermelik tutuklamalarla geçirilecek bir "soruşturma ve yargı süreci"ne tanık olaca- ğız.

Şiddete Karşı Harekete Geç İsyân Et

Özgürlüğe yönelik her saldırı, ilk önce kadınları hedef alır. Kadını baskı altına almak, bütün bir toplumu baskı altında tutmaktır. 1960 yılı 25 Kasımında, bu sözü doğrulayan bir katliam yaşandı. Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı savaştan 3 kadın, 3 kızkardeş diktatörlük tarafından tecavüz edilerek katledildi.

“Zaman ilerliyor, iktidarlar değişiyor, kadın daha çok ekonomik ve sosyal yaşamın içine giriyor, yasalar değişiyor ama bir gerçek değişmiyor. Kadının ezilenin ezileni oluşu ve ona uygulanan şiddet... Biz kadınların özgürleşmek için attığımız her adım, zor yoluyla engelleniyor. Bu zoru kimi zaman ege-men güçler uyguluyor, kimi zaman da en sevdiğimizimiz uyguluyor. 25 Kasım bize, bu şiddete, bu zora karşı mücadele etmemiz gerektiğini anlatan bir gün.

Özgürlüğe yönelik her saldırı, ilk önce kadınları hedef alır. Kadını baskı altına almak, bütün bir toplumu baskı altında tutmaktır. 1960 yılı 25 Kasımında, bu sözü doğrulayan bir katliam yaşandı. Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı savaştan 3 kadın, 3 kızkardeş diktatörlük tarafından tecavüz edilerek katledildi.

Her yıl 25 Kasım'da Mirabel kardeşler anılıyor. Anılan sadece Dominik Cumhuriyeti'nde öldürülen kadınlar değil. Faşist cuntanın hedefindeki bu kadınlar şahsında tüm dünyada devlet-polis şiddetine uğrayan kadınlara dayanışma mesajları iletiliyor; her yıl eylemler ve yürüyüşlerle dünyanın dört bir yanında kadına yönelik şiddete mücadele günü olarak anılıyor.

Emekçi Kadınlar (EKA), her gün artan kadın cinayetleri, köle pazarlarında satılma, baskı ve tecavüzlerle kadına yönelik şiddetin had safhaya ulaştığı bir süreçte 23 Kasım Pazar günü Taksim Tünel'den Galatasaray'a yaptığı yürüyüşle andı 25 Kasım'ı.

Saat 14.00'te Tünel Meydanı'nda “Harekete Geç İsyân Et” pankartı altında toplanan Emekçi

Kadınlar'a Ayışığı Sanat Merkezi Kadın Bendir Grubu da eşlik etti. Diktatörlüğün katlettiği Mirabel Kardeşler'den sınırda askerlerin vurduğu Kader Ortakaya'ya, IŞİD vahşetine karşı savaştan katledilen yüzlerce kadın savaştan biri olan Arın Mirkan'a, tecavüze uğrayıp idam edilen Reyhani Cabbari'ye kadar kadınları anan Emekçi Kadınlar'ın yürüyüşü öncesi Kadın Bendir Grubu Hernepeş marşı ve Malan Balkır'ı söyledi ritimleriyle. Kadınlar halay çekerken, sloganlar da haykırıldı, “Harekete Geç İsyân Et, Sokağa Çık İsyân Et, İsyân İsyân İsyân İsyân Yıkana Kadar, Yıkana Kadar”

Bendirlerin ritimleriyle sloganlarıyla yürüyen Emekçi Kadınlar, bir taraftan haykırıyor, “Bizi yaşamdan kovan, kapatmaya, Ortaçağ'dan kalma köle pazarlarında satıp onurumuzu, kadınlık gururumuzu, varoluşumuzu kirli elleriyle kirletmeye çalışan emperyalist çetelere karşı, mücadele azmimizle, zafer zılgıtlarımızla, tilililerimizle yürüyoruz” diyor. Emekçi Kadınlar'ın korteji gittikçe kalabalıklaşıyor, İstiklal Caddesi'nin olağan kalabalığı, alkışlarla, fotoğraflar çekerek, belirli yere kadar yürüyerek, slo-

ganlara eşlik ederek yürüyüşün bir ucundan tutuyor. Yürüyüşte, kızı Sibel Sürücü'yi F Tipi zindanlarda süren Ölüm Orucunda kaybetmiş olan Sakine Sürücü de, üzerinde kızı ve diğer kadın yoldaşlarının resimleri olan flama ile yerini almıştı.

Kobane'de savaştan kadınlar “Biji Berxwedane Kobane”, “Biji YPJ” sloganlarıyla, zindanlardaki kadınlar “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganlarıyla selamlanıyor ve haykırılıyor “Vardık Varız Varolacağız”.

Galatasaray Meydanı'na ulaştığında, yine eylem için Emekçi Kadın Komisyonu da pankartları ve flamları ile toplanmıştı. Emekçi Kadın Komisyonları, Emekçi Kadınlar'ın eylemi bittikten sonra basın açıklaması yaptılar.

Meydanda ilk olarak Emeğe Ezgi “Tezgahtar Payidar”ı söyleyerek “Gönlün yoksa ezilmeye sen de katıl direnişe” dedi ve ardından Çav Bella'yla kitleyi coşturdular. Ardından Devinim Tiyatro Atölyesi, kadına şiddeti anlattıkları Özgürlük Çığılığı oyununu sergiledi. Büyük ilgiyle izlenen oyunun ardından basın açıklaması okundu. .

25 Kasım'ı yalnızca erkeğin kadına şiddeti olarak görmek, Mirabel kardeşlerin mücadelesine ve anılarına karşı saygısızlık olur” diyerek görülmesi gereken asıl şiddetin devletin kadınlar üzerinden halka yaptığı şiddet olduğu vurgulandı.

“IŞİD çetelerine karşı koyan, gericiliğe karşı koyan Kobanê'de bir destan yazılıyor. Bu destanın bir parçası olan Kürt kadınlarının çığılığına kulak verelim” diyen EKA'lılar, bugünü ve bu eylemi Kobanê'de savaştan kadınlara adadılar. Kadına yönelik acı, şiddet ve katliam yüzyıllardır devam ediyor. Bunun bedelini ödeyen dünyanın diğer kadınlarına sesleniyoruz: Yaşamdan kovulmamıza, baskı ve şiddete maruz kalmaya izin vermeyin. Mücadele edin, hayal edin, zincirlerinizi kırın” diyerek çağrı yapan EKA'lılar, “Bizler de 25 Kasım'ı, faşizmin her türden gericiliğine karşı; Kaderlerin, Sibellerin, Aysunların, Arınların özgürlük çığılıklarıyla bir mücadele gününe çevirelim. Şiddetin kaynağını yıkıp, barışın kaynağı sosyalizmi kuralım” diyerek basın açıklamasını sona erdirdiler.

Kadınların eylemi, sloganlar, alkışlar ve kendilerini yalnız bırakmayan erkek işçi ve emekçilere teşekkür ederek sona erdi.

Kadın ve Şiddet

Emekçi Kadınlar (EKA) olarak 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü vesilesiyle hazırladığımız söyleşi 23 Kasım günü saat 14.00'de Antakya Ayışığı Sanat Merkezi'nde gerçekleştirdik. Günler öncesinden hazırlıklarına yaptığımız söyleşimiz dostlarımızın da katılımıyla başladı.

Söyleşide, 25 Kasım'ın öneminden ve Minerva Kardeşler'den bah-

sedildi. Ardından şiddet gören kadınlardan ve kadına uygulanan şiddetin hukuki boyutuna değinildi. “Kadın ve Şiddet” ve bu konuyla ilgili hukuki düzenlemeler ile ilgili bir sunum hazırlayan ve sunumu bizimle paylaşan avukat arkadaşımız, sunumunun sonunda bir hukukçu olarak kadın sorununun sistem içerisinde kalarak ve mevcut yasalarla çözülmeceğini söyledi.

Ardından “Sosyalizmde Kadın

ve Küba'da Kadın” konularını üzerine yaptığı çalışmaların sonuçlarını bize aktaran arkadaşımız ise kadın sorununun sosyalizmde çözüldüğünü dile getirdi. Sovyetler Birliğinden ve Küba'dan somut örnekler veren arkadaşımız, günümüz koşullarında sosyalist insanın kadın sorununun çözümünde hızla yol alacağını, bunun koşullarının olduğunu ama sosyalizme ulaşmanın kadınların daha fazla örgütlenmesinden ve mücadeleye katılmasından geçtiğini söyledi. Konular içerisinde kısa da olsa Gezi Ayaklanması ve Kobane gibi konuların da değinildiği söyleşi kadınlara

EKA'da örgütlenme ve sosyalizm mücadelesini yükseltme çağrısıyla sona erdi.

Hazırlanan sunumların ardından etkinliğe katılan dostlarımızla çay eşliğinde keyifli bir sohbet gerçekleştirdik. Enstrümanlarıyla etkinliğimize renk katan Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri bizlere bir müzik dinletisi sundular. Doğallığında gelişen ve şarkı türkülerle başlayan dinletisi halay ve marşlarla sona erdi.

Emekçi Kadınlar (EKA) Antakya

Düşmez Kobane
Uçak düşer
Çocuk düşer
Gökten üç elma düşer
Bir memleket düşer mi?

Yıldırım düşer
Gölge düşer
Yüreğe sevdâ düşer
Düşmez Kobane

Hükümet düşer
Asansör düşer
Saçlara aklar düşer
Bir memleket düşer mi?

En yiğitler yollara düşer
Kahramanlıklar dillere

düşer
Toprağa cemre düşer
Filizlenir yeni yaşam
Düşmez Kobane

Kasım 2014
Elif Can